

veto

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Einde bestuurschaos Vlaamse studentenraad

Nieuw bestuur voor VVS

De Vlaamse studentenkoepel VVS staat weer op de rails: vorige donderdag verkoos haar achterban een nieuw bestuur. Leuven levert de nieuwe voorzitter en wint aan invloed.

MAARTEN GOETHALS & KEN LAMBEETS |

Opvallend in de nieuwe samenstelling van de Raad van Bestuur (RvB) is de aanwezigheid van zowel Klaas Keirse als Bert Vandenkendelaere, het West-Vlaamse duo dat vorig jaar de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO) voorzatz. Klaas wordt opnieuw voorzitter. Voor Gent schuift Thijs Verbeurgt mee aan tafel. Van de huidige ploeg blijven alleen Julie De Fraeye en Jonas Vincken over, die allebei unaniem verkozen werden. De samenstelling van de RvB was wekenlang het onderwerp van hevige discussies in het informele circuit, maar in de aanloop naar de verkiezingen groeide er dan toch een consensus over deze vijf personen.

MACHTSSPELLETJES

Donderdagavond jongstleden maakte VVS een einde aan een maandenlange periode van bestuurloosheid. Eind december stapten twee studentenraden uit de koepel, acht anderen weigerden hun lidmaatschap te vernieuwen. Die actie werd gecoördineerd door de Studentenraad Associatie Leuven (StAL) en noopte de toenmalige top tot een collectief ontslag.

In de weken daarop onder-

handelde een soort kerngroep, een tiental vertegenwoordigers van de grootste studentenraden, over de toekomst van de studentenlobby. De zogenaamde rondetafelgesprekken verliepen echter niet van de poes. Een keer werd de stekker er bijna uitgetrokken. Er kwam ook steeds meer kritiek op de 'besloten en sturende' manier van werken van de ronde tafel. Sommige hogescholen vonden het niet kunnen dat een klein niet-representatief clubje de bakens uitzette voor een nieuw VVS. Via mail uitten zij in niet mis te verstande bewoordingen hun ongenoegen.

De studentenraad van de K.H.Kempen kwam het scherpst uit de hoek. In een reactie schreven ze: "De belangen die in de ronde tafel worden behartigd zijn meer ingegeven door verscheidene machtsspelletjes waarbij studentenraden die VVS eerder al dan niet hebben verlaten opnieuw proberen de macht in handen te krijgen (LOKO, red). [...] De aanwezigheid van slechts een beperkt aantal deelnemers in de onderhandelingen wijst in de richting van een ongeoorloofde poging om een nieuw VVS op te richten, zonder invloed van anderen."

STEMAFSPRAKEN

Een week voor de verkiezingsver-

Eén Vlaming op drie weet niet hoe bloed te geven

De Leuvense Bloedseriusactie heeft deze keer weer een record verbroken: een blik achter de schermen. (p. 4)

gadering maakte de overleggroep haar favoriete interim-bestuur bekend, in een zogezegd niet-bindend advies dat de Algemene Vergadering volgde. Ook aftredend voorzitter Gertie De Fraeye en bestuurslid Walid Moustamandongingen naar een plekje in het dagelijks bestuur, maar maakten geen schijn van kans wegens gemaakte stemafspraken.

Een aanwezige op de rondetafelgesprekken licht deze werkwijze toe. "Het was belangrijk dat het nieuwe bestuur gedragen werd door alle studentenraden, die overigens zelf met namen mochten afkomen. Er is geschermd met veto's tegen bepaalde personen en de

discussies waren bij wijlen heftig en in blok. We hebben gezocht naar een consensus. Iedereen kon zich vinden in deze RvB."

Intussen gaan de rondetafelgesprekken gewoon door en behandelen ze thema's als personeelsbeleid, standpuntvorming en de structuur van de organisatie. "Reden waarom we dit eerst op dit overlegforum behandelen en pas nadien op de AV, is omdat er ook studentenraden aanwezig zijn die nog niet en niet meer in VVS zitten, zoals LOKO. Dit is belangrijk voor de constructieve sfeer," aldus een spijfiguur.

De RvB gaat zich nu bezig houden met het congres, de

boardmeeting en het uitvoeren van de beslissingen die genomen werden door de AV. "Iedereen moet duidelijk beseffen dat de nieuwe RvB een interim-bestuur is dat zich enkel met de hoogdringendste zaken zal bezig houden." Kersvers voorzitter Klaas wilde nog niet communiceren over wat hij en de zijnen dit semester zullen doen.

Leuven versterkt met Klaas als interim-voorzitter zijn greep op de VVS-werking. Verwacht wordt dat LOKO nu ook binnen de kortste keren terug in VVS stapt. Toch wil huidig voorzitter Arne Smeets niet vooruitlopen op de feiten. "We hebben vertrouwen in het nieuwe bestuur, het zijn één voor één mensen met diverse kwaliteiten. We geloven ook dat dit goed is voor het imago van VVS. Of dit voor LOKO voldoende is om terug te komen, denk ik niet. Een toetreding koppelen wij nog steeds aan een grondige hervorming van de structuren en de werking. Een nieuwe RvB is een belangrijke stap, maar die RvB heeft slechts een tijdelijke opdracht, en voor een eventuele toetreding zullen meer structurele veranderingen nodig zijn."

Springtuig

Leuven ligt tot nader order niet op de evenaar. Ook de opwarming van de aarde heeft nog niet voor een tropisch België gezorgd. Toch mocht vorige week het zonnetje al buiten komen spelen. Met de bekende gevolgen. 's Middags stroomde het park vol met hippies, speelvogels en andere verdachte sujetten. Het gras was nog wat nat en de banken koud maar dat kon de vreugde niet tegenhouden. Leve de lol.

Kinderen liepen los. Voetballen werden over en weer getrapt. Dat alles op het ritme van een djembékoor. Ondertussen dwaalden de aroma's van menige pretsigaret door de beplantingen. Leuven had de kriebels in het bloed en de kolder in de kop. Het was voor even al lente maar dat is niet altijd positief.

Zo zagen wij dinsdag drie verdwaasde zielen frisbeeën op het Ladeuzeplein terwijl het regende.

Kwestie van de verkeerde plaats én het verkeerde moment. Even makkelijk kon de lentekolder omslaan in geweld. De nacht ervoor trokken wij om twee uur 's nachts naar de Fakbar Letteren om een gesprek te voeren over het feminisme, Kant en de situatie op de Gazastrook.

Halverwege de Tiensestraat zagen wij dertig dronken mannen willekeurig op elkaar inneppen. Talloze lavelozen zogen gekwetst ter aarde. Het bloed begon te

vloeien. In de verte kondigden sirenes de komst van de flikken aan. Snel was alles voorbij.

What's so funny 'bout peace, love and understanding, vroeg Nick Lowe zich ooit af. Wij zouden het niet weten. Maar de volgende keer dat de zon schijnt gaan we het checken bij de hippies in het park.

(gj)

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Veto trakteert:
3 duotickets voor
de Heptones`
zie p. 15

Sporters zitten op dure bankjes!

“Op wereldschaal genereert de sport meer vrijwillige inzet dan welke religieuze, politieke of andere maatschappelijke instelling ook,” zo stelt de Leuvense sportsocioloog Jeroen Scheerder in de aftrap van zijn boek *Spelen op het middenveld*. De K.U.Leuven erkent dit en voert daarom al jaren een stevig sportbeleid. Tenminste, zolang de spelers de sportvelden niet verlaten. Een studentensportvereniging die ook naast de trainingen en wedstrijden actief wil zijn, spartelt plots in het luchtledige.

Nog vorige week mochten we op de voorpagina van Veto lezen dat de waterpoloploeg kampioen speelt, waarvoor onze oprechte felicitaties. Die andere waterbeesten, de universitaire zwemploeg, zijn ook al jaren kampioen. Niet omdat we teren op uitzonderlijk individueel talent, wel omdat we een hechte vriendengroep zijn met voldoende leden die voor elkaar door het vuur gaan. Dit ondermeer omdat we naast onze sportieve bezigheden andere activiteiten organiseren, zoals filmavonden, een cantus, een quiz. We doen dit zonder enig winstbejag en vragen enkel een geldelijke bijdrage die gemaakte kosten dekt, zoals huur van lokaal en materiaal.

Nu blijkt echter ten eerste dat

het niet (langer) mogelijk is om als zwemploeg zelf een initiatief te nemen buiten het sportcentrum om. Alle begrip, je wil niet dat de naam van de universiteit wordt misbruikt. Een kort telefoontje en het sportcentrum erkent onze activiteit. Ten tweede behoort de zwemploeg niet tot de erkende verenigingen (door LOKO of GeBu) die volgens de protocollen een gunstig huurtarief of volledige vrijstelling van de huurkosten van universiteitslokalen verkrijgen. Hoewel wij dus een K.U.L.-interne vereniging zijn, kunnen we geen beroep doen op de voorwaarden waaronder bv. politieke jongerenverenigingen, zoals het liberale LSVV en het extreemrechtse NSV, opereren aan onze Alma Mater. Ten slotte is deze situatie een verandering t.o.v. enkele jaren geleden, toen wij voor filmavonden nog gratis een lokaal ter beschikking kregen en dus geen bijdrage aan onze zwemmers vroegen.

De huidige situatie heeft als gevolg dat ons voor het gebruik van een middelgrote aula gedurende één avond een huurtarief wordt opgelegd van 90 euro, bestaande uit 55 euro basishuur en 35 euro bijkomende huur. Deze prijs is vergelijkbaar met de huur van een degelijke parochiezaal met mogelijkheid tot drankvoorziening. Je kan dan foefelen en je activiteit aan een erkende kring of presidium koppelen om deze kosten te ontglippen. Je kan liegen. Je kan onder eigen

naam commercialiseren en winst maken. Of je kan verbaasd reageren en dit probleem, een lacune in onze ogen, aankaarten bij het studentenbeleid. Waar je van de vicerector, een gekend sportliefhebber, nul op rekest krijgt.

Nochtans ligt een oplossing voor de hand: het erkennen van de universitaire sportteams onder of via LOKO Sport. Deze tussenstap is noodzakelijk aangezien de sportteams geen VZW zijn en dus niet onder eigen adres en statuten opereren. Het LOKO Sportsecretariaat zou deze functie kunnen waarnemen. Vermoedelijk gaat het in zijn totaliteit om slechts een vijftal activiteiten op jaarbasis, daarvoor hoeft geen enkele partij zich in de vingers te snijden. Het kan niet moeilijk zijn om een aantal modaliteiten toe te voegen die bepalen wat wel en niet kan.

Een gelijke behandeling, meer vragen we niet. Omdat we net als die andere verenigingen vrijwillige inzet en enthousiasme genereren, onder de neutrale vlag van de sport. Omdat we tafelspringers willen zijn en geen bankzitters. En omdat we deelnemers aan onze quiz van woensdag 18 maart niet willen bedelven onder woekerprijzen, enkel en alleen om onze zaalhuur te betalen.

HERMAN LOOS,
(SPORTVERDIENSTELIJK)
STUDENT GODGELEERDHEID EN
AAP SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Dwaas en aanstellerig

Ik zal eerlijk zijn: pessimisme is geen talent waarvan ik doordesemd ben. In het vervaardigen van *understatements* ben ik dan weer bijzonder bedreven, maar dat doet er even niet toe.

Ondanks mijn natuurlijke aversie jegens pessimisme, ben ik niet bepaald vrolijk gestemd als het gaat om de huidige studentenvertegenwoordiging. Met 'huidige' wil ik geen valse tegenstelling suggereren met vroegere tijden; en met 'studentenvertegenwoordiging' doel ik vooral op de hogere niveau's waar de student vertegenwoordigd wordt.

Wat me tegen de borst stuit, is lang niet nieuw. In de eerste plaats stoor ik mij aan de politisering van de studentenvertegenwoordiging, in de tweede plaats aan de depolitiseringservan. Dat klinkt inderdaad behoorlijk dwaas en aanstellerig, of in het beste geval als een weinig originele retorische handigheid. Helaas is het geen van beide.

De politisering manifesteert zich vooral in de manier waarop aan vertegenwoordiging wordt gedaan en in de profielen van de mensen die zich ertoe voelen aangehouden. Een mooi voorbeeld is de werking van het 'overlegplatform' om de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) te hervormen. De belangrijkste verwezenlijking van dat platform, waarin de meeste Vlaamse studentenraden vertegenwoordigd zijn, is de *de facto* vorming van een nieuwe Raad van Bestuur (RvB) van VVS. Ik zeg *de facto* en niet *de iure* omdat zo'n RvB natuurlijk enkel door de Algemene Vergadering kan worden aangesteld, maar op voorhand was duidelijk gemaakt op wie men wel en op wie men niet ging stemmen.

Dat is op zich geen probleem, ware het niet dat de kandidaten puur op basis van persoonlijke voor- en afkeur werden gewogen en het politieke spel belangrijker was dan het studentenbelang. Bovendien konden Gent en Leuven, als goede leerlingen van hun associatievoorzitters, de boel beheersen wanneer ze onderling akkoord waren.

De voorzitter die uiteindelijk verkozen werd, staat geenszins bekend om zijn inhoudelijke sterkte. Bij LOKO werkte hij zich het ene jaar zagezegd in in sociale materie, het jaar nadien in onderwijskwesties en *au fond* beheerste hij geen enkel dossier tot in de puntjes. Wat hem, en vele studentenvertegenwoordigers met hem, wel

kenmerkt, is een voorliefde voor netwerken. Liefst in partijpolitieke milieus. Een schande? Misschien niet, maar van een studentenbeweging verwacht ik eigenlijk meer inhoudelijke toewijding.

De depolitiseringservan. Ik geef toe dat ik een oneigenlijk gebruik bezig van deze term; ik heb het over de afkeer van vele studentenvertegenwoordigers om maatschappelijk van zich te laten spreken. Mijn oneigenlijk gebruik is echter een rechtstreeks gevolg van de verwarring die leeft onder deze studenten: dat maatschappelijke standpunten per definitie een politieke voorkeur inhouden. Vanzelfsprekend gaat dat niet op. Met het (overigens nog zeer terughoudende) standpunt dat LOKO innam over sans-papiers, kan de studentenkoepel moeilijk worden beticht van partijpolitiek.

Hoe partijpolitiek het profiel van onze vertegenwoordigers wordt, hoe minder snel ze maatschappelijke standpunten zullen innemen en hoe lastiger het verdedigen van het studentenbelang wordt. Hun denkpatronen zijn immers al volledig geënt op de 'echte politiek'.

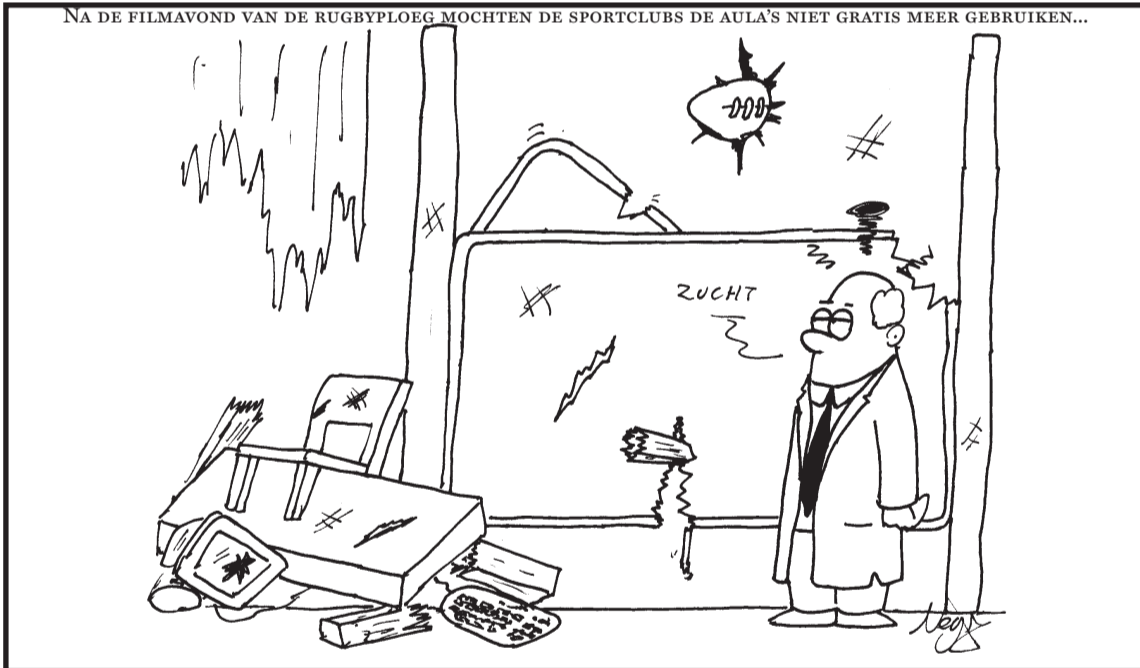
Het zal wel aan mij liggen, maar ik schaam mij voor deze voorzichtigheid van de studentenvertegenwoordiging. Elk woord wordt gewikt en gewogen en liefst nog geschrapt. Een controversieel standpunt, een woedende betoging zal je er niet gauw meer tegenkomen. 'Waar is de echte woede?' vroeg filosoof Frank Albers zich enkele maanden geleden af. Bij de studentenvertegenwoordigers moet hij alleszins niet gaan zoeken. Tenzij in de reacties op dit stuk.

De combinatie van vaak erg politiek denkende vertegenwoordigers en een maatschappelijke terughoudendheid leidt volgens mij naar een vorm van vertegenwoordiging die leeg is en voornamelijk in functie van zichzelf bestaat. Ideaal voor wie verlekkerd is op titels en macht, maar een tragische zaak voor geëngageerde studentenvertegenwoordigers uit de lagere echelons, voor studenten in het algemeen en voor een maatschappij die schreeuwt om betrokkenheid.

SIMON HORSTEN |

Als het nergens brandt, zorgt Splinter voor vuur. Al blijft het natuurlijk een opiniestuk, en dus strikt persoonlijk.

NA DE FILMAVOND VAN DE RUGBYPLOEG MOCHTEN DE SPORTCLUBS DE AULA'S NIET GRATIS MEER GEBRUIKEN...

Dagboek van kandidaat-rector Geert Janssen

Een alledaagse verwarring

De deelnemers aan de rectorverkiezing zijn volop bezig met het verzamelen van handtekeningen voor hun kandidatuur. Voor Geert Janssen, student en rector-kandidaat, begint de last van de campagne fysiek door te wegen. Maar gewiekster is hij meer dan ooit.

GHOSTJEWRIET |

Dinsdag. «Toen ik vanmorgen uit onrustige dromen ontwaakte, ontdekte ik dat ik in mijn bed in een monsterachtig ongedierte was veranderd: vulpotloden, inktpatronen, flarden tekst en volle farden hadden zich een weg gebaan tussen de lakens en mijzelf. Het gevolg was een veelvuldig geprikkelde Geert Janssen, met afdrukken en inktsporen over het hele lichaam. De lichtwekker projecteerde mijn monsterachtige schaduw op de muur.»

«Bij het overpeinzen van dit ongelukkige ochtendgebeuren, nu ik mijn nanoens kopje thee tot mij

neem, besef ik dat deze verkiezing een potentieel gevaar vormt voor de kathedraal die sommigen mijn lichaam noemen. Ik mag me niet laten gaan: aandacht is nodig voor lichaam en geest. Al werk ik door tot op een halfuur van mijn wekker, ik dien mezelf te verzorgen. *I dare do all that may become a man; who dares do more is none.* Tot alles ben ik bereid, maar meer ook niet. Zo behoud ik de beste garantie op een succesrijke verkiezing: een gezonde Geert in een gezond lichaam.»

Donderdag. «Iemand moet mij hebben belasterd. Zonder dat hij iets kwaads heeft gedaan, wordt een mannetje van mij in de hoek gedreven door een stel linkmichels.

Quos ego. Ik zal ze!»

«De kwestie is als volgt. Een mijner goede vrienden, zelf met ervaring als rector-kandidaat behept, krijgt als lid van de verkiezingscommissie een klacht te slikken. Volledig ten onrechte, uiteraard: wat men hem aanwrijft is een te actieve betrokkenheid bij de verkiezing, die mij in het voordeel speelt. Zijn handelingen als privépersoon, wanneer hij voor mij bijvoorbeeld stemmen en medestanders tracht te winnen, mogen evenwel niet als onverenigbaar worden beschouwd met zijn neutraliteit als lid van de verkiezingscommissie.»

«Een ziedend telefoontje naar de voorzitter doet wonderen. De vergadering legt de klacht naast zich neer, mijn mannetje en ik zijn uit de gevarezone. Ik heb opnieuw vertrouwen in de democratisch verkozen organen van deze universiteit, de prachtige instelling die me

zulks een weelde heeft geschonken dat ik het nu als mijn nederige plicht zie enkele van de beste jaren van mijn leven in ruil te geven. Mij zullen ze hier niet gauw zien vertrekken. *J'y suis, j'y reste.*»

Vrijdag. «Een vreemd telefoontje van een Vlaams kabinet: of ik volgende week wil langskomen. «Eventualiter», luidt mijn antwoord, maar dat is niet geheel correct. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt.»

Zaterdag. «Een alledaagse gebeurtenis: als gevolg een alledaagse verwarring. Ik loop door het Begijnhof en zie een toekomstige oud-rector nauwgezet de meest uitstekende kasseien ontwijken. Spontaan denk ik aan *As good as it gets*, waarin mijn pennenvriend Jack Nicholson als een volleerde autist van de ene

dalsteen naar de andere dertelt. De herinnering aan de film doet me hardop lachen, helaas net op het moment dat de schier oud-rector een uitschuiver maakt van heb-ik-jou-daar. Hij kijkt bevend op en mij verwijtend aan, jammerlijk denkend dat ik met zijn stuntelgheid de draak steek.»

«Zorg er maar voor, jongeman, dat je in de toekomst meer respect hebt voor de ouderen van dagen», zo klinkt de zachte stem. «Dat spreekt», riposteer ik op eerbiedige toon, en ik beloof u zelfs meer: die toekomst is geen verre, vreemde tijd. De toekomst begint vandaag.»

Ook rectorverkiezingen in Gent en Louvain La Neuve

“Anders belanden we in een soort sovjetsysteem

Niet enkel de K.U.Leuven dompelt zich in verkiezingskoorts: ook de UGent en de Université Catholique de Louvain-la-Neuve (UCL) hebben binnenkort een nieuwe rector. In tegenstelling tot onze eigen universiteit verlopen beide verkiezingen relatief rustig.

TOM DEMEYER & KEN LAMBEETS |

Op donderdag 5 maart werden in Gent de twee kandidaten bekend gemaakt. Naast de huidige rector Paul van Cauwenberge stelde ook rechtsgeloorde Marc Cogen zich kandidaat.

“De rector heeft de afgelopen jaren een goede beurt gemaakt. Hij legde een quasi foutloos parcours af en heeft wat *image building* betreft zeker heel wat bereikt,” weet Thijs Verbeurgt van de Gentse StudentenRaad (GSR).

Cijfermateriaal bevestigt dat de UGent in de afgelopen jaren heel wat vooruitgang heeft geboekt. Volgens cijfers die het Gentse studentenblad *Schamper* kon inkijken, telde het studentenpopulatie van de universiteit in de jaren '90 een 15.000-tal studenten. Vandaag is dit cijfer meer dan verdubbeld. Met haar 32.000 studenten gaat de UGent de strijd met de K.U.Leuven openlijk aan. In een recente evaluatie van *Schamper* behaalde de rector een score van 76%, met een *summa cum laude* voor zijn persoonlijkheid: “Hij luistert, hij charmeert, hij lacht minzaam.”

SCHERTSKANDIDAAT?

Slechts één iemand gaat de strijd aan met Van Cauwenberge: professor rechtsgeloorde Marc Cogen. Zijn kandidatuur kwam veeleer onverwacht. Tot de zomer van 2007 was Cogen adviseur van minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht. Toch is hij niet onbesproken: “Cogen is iemand die zich in het verleden aan een minder populaire kant van het debat schaarde. Hij is nogal rechts van inslag, zo heeft hij meegelopen in een

pro-Israël-betoging. Onlangs waren er ook enkele vragen omtrent zijn manier van lesgeven, waardoor hij door de mensen van de rechtenfaculteit op de vingers is getikt. Het is wel duidelijk dat het een controversieel figuur is,” weet Bert Dobbelaere van *Schamper*.

De kans dat Cogen binnenkort de rectorstroon zal bestijgen lijkt dus bijzonder klein. Toch probeert hij met zijn kandidatuur enkele belangrijke punten op de agenda te plaatsen. Zo zijn internationalisering, minderheden en management belangrijke topics in zijn programma. Hij wil naar eigen zeggen ook voorkomen dat de verkiezingen gereduceerd worden tot een blinde heraanstelling van de huidige rector: “Ik zie mijzelf niet echt als een tegenkandidaat. Ik heb enkel lof voor rector Paul Van Cauwenberge, die zeer goed werk geleverd heeft. Ik ben wel blij dat er twee kandidaten zijn, zo hoort het in een democratie. Anders belanden we in een soort sovjetsysteem” zei Cogen in *Schamper*.

BLOK

Alle studenten die in faculteitsraden zetelen mogen hun stem uitbrengen aan de UGent. In tegenstelling tot de vertegenwoordigers in Leuven, zullen de Gentse studenten echter niet in blok stemmen: “Wij trachten de stemgerechtigden zo goed mogelijk te informeren door de programma's ter beschikking te stellen en door debatten te organiseren tussen de twee kandidaten. We trachten hen ook te mobiliseren om zeker te gaan stemmen. Maar in blok stemmen doen we niet, we verschaffen enkel informatie. We willen de stemming niet

sturen,” stelt Thijs.

De eigenlijke stemming gebeurt elektronisch en op vrijdag 27 maart wordt in de Gentse Pand bekend gemaakt wie de nieuwe rector zal zijn.

plaats op maandag twee en dinsdag drie maart, maar omdat veel kiezers blanco stemden, haalde geen enkele kandidaat een meerderheid. Deze week vindt er een tweede stemronde plaats waarbij exact de

niet in blok gestemd: “Als studentenraad (AGL) geven we wel stemadvies, maar iedere student is uiteindelijk vrij om te stemmen op wie hij wil,” vertelt Oriane “De AGL heeft aangeraden om op Delvaux te

LOUVAIN-LA-NEUVE

Een gelijkaardig verhaal krijgen we aan de Université Catholique de Louvain (UCL). Ook hier stellen zich slechts twee professoren kandidaat. Het gaat om de huidige decaan van de faculteit Agronomie Bruno Delvaux en om Vincent Blondel, professor aan de Ecole Polytechnique. Aanvankelijk zou ook de huidige rector Bernard Pouillie kandideren, maar op het laatste nippertje besloot hij zich uit het kiesgeweld te houden.

De eerste verkiezingen vonden

zelfde regels worden gehanteerd. Iedereen hoopt nu op minder blanco stemmers.

Het aantal stemgerechtigden verschilt van Leuven en Gent. “Het systeem is redelijk ingewikkeld,” zegt Oriane Todts, ondervoorzitter van de Assemblée Generale des étudiant(e)s de Louvain-La-Neuve (AGL). “61% van de stemmen gaat naar de academici. Daarnaast zijn er drie groepen die 13% van de stemmen krijgen: studenten, onderzoekend en administratief personeel, en technisch personeel.”

Net als in Gent wordt ook hier

stemmen. Delvaux' programma is verfijnder. Hij heeft een heldere kijk op de universiteit. Vooral zijn innovatieve ideeën wat betreft onderwijs vallen in de smaak. Zo kan de valorisatie van de tijd die professoren aan onderwijs schenken het onderwijsniveau enkel maar laten toenemen.”

Benieuwd dus wie zich volgend jaar aan de zijde van onze eigen nieuwe Leuvense rector mag scharen.

Nieuwe vorm kwaliteitsverbetering: balanscommissies

Geen oordeel, wel een aantal suggesties

Om het systeem van kwaliteitszorg te optimaliseren voerde vicerector Onderwijsbeleid Ludo Melis begin dit jaar een nieuw systeem van balanscommissies in. De commissies vormen een brug tussen de visitaties voor de opleidingen, die om de acht jaar worden georganiseerd. Onlangs werden de opleidingen wiskunde en wijsbegeerte geëvalueerd, in de toekomst krijgen ook de andere opleidingen aan de universiteit een balanscommissie.

TOM DEMEYER |

Momenteel bestaan er aan de K.U.Leuven al enkele systemen om de kwaliteitszorg te garanderen. Zo is er intern aan de universiteit de periodieke curriculumevaluatie, die om de acht jaar de volledige opleiding evalueert. Daarnaast worden specifieke opleidingsonderdelen om de twee jaar geëvalueerd via een periodieke bevraging. De bevindingen worden dan teruggekoppeld naar de curriculumevaluatie. Onderwijsbeleid is echter niet enkel een interne zaak voor de universiteit. Ook extern wordt er gewaakt over de kwaliteit van ons onderwijs. Zo vinden er om de acht jaar tussen visitaties plaats waar de opleidingen door externe leden van

de universiteit worden geëvalueerd.

BRUGFUNCTIE

Recent heeft vicerector Onderwijsbeleid Ludo Melis hier een extra systeem aan toegevoegd: de balanscommissies. De commissies vormen eigenlijk een brug tussen de huidige systemen om volledige opleidingen te evalueren: “Voor opleidingen is de acht jaar van de visitaties een vrij lange periode. Die visitaties werden wel voorbereid, anderhalf jaar op voorhand, maar het blijft een serieuze periode om te overbruggen. Dat probeerden we tot nu toe op te vangen door de programmawijzigingen te volgen, maar die gaan vaak over details. Net daarom willen we halfweg die

visitatiecyclus een moment inbouwen waar we een evaluatie van de globale opleiding kunnen maken: waar staat ze, wat zijn de grote evoluties geweest, enzovoort,” zegt vicerector Melis.

De commissies willen geen oordeel vellen maar wel enkele suggesties doen. Ze geven een stand van zaken en trachten mee te reflecteren over de opleiding en de mogelijke verdere evolutie ervan. Om dit te realiseren bestaat de commissie uit een externe hoogleraar, afkomstig uit een vergelijkbare opleiding, een afgestudeerde, die een blik van het werkveld moet kunnen geven, en tot slot ook drie mensen van de K.U.Leuven uit naburige opleidingen: een student, een assistent en een professor.

SYNTHESENOTA

De commissies worden ondersteund door een voorbereidend dossier, dat vooral tot doel heeft een schets te geven van de betrokken opleidingen. Dit dossier werd samengesteld door een centrale dienst, de Dienst Onderwijsbeleid,

op basis van materiaal dat centraal beschikbaar is. Het hoofdbestanddeel van dit dossier is een synthese-nota, die zich toespitst op een aantal essentiële aspecten van het onderwijs. De effectieve evaluatie gebeurt in een gesprek tussen de opleidingsverantwoordelijken (de decaan, vicedecaan Onderwijs en de programmadirecteurs) en de externe commissie.

Dergelijk systeem is volgens vicerector Melis relatief nieuw in zijn soort: “Ik heb geen weet van andere instellingen die hetzelfde systeem hanteren. Mogelijk bestaan elders in Vlaanderen wel analoge systemen. We hebben een beetje gekeken naar wat er gebeurd is wanneer we de bachelor-mastertransformatie deden. Ik zat toen in een van die comités, en ik vond dat dat een zeer interessante manier was om naar een opleiding te kijken.”

Volgens Melis zijn de eerste twee balansmomenten erg goed verlopen Melis: “Het was een zeer open gesprek, waar er in een constructieve sfeer werd gediscus-

sieerd over de huidige stand van de opleiding en de mogelijke evoluties in de toekomst.”

Ook volgens decaan Beirlant van de faculteit wetenschappen was het gesprek over wiskunde erg vruchtbaar: “Het is een gezonde discussie geweest, vooral de externen gaven een duidelijke meerwaarde aan het gesprek. Het gebeurt ook niet zo vaak dat er met onderwijsbeleid wordt overlegd over de huidige stand en de toekomst van een opleiding, dat vond ik ook zeer positief. Als je een zelfevaluatie schrijft van een opleiding is dat je eigen opinie en weet je eigenlijk niet wat de rector of de vicerector onderwijs daarover denkt. In die zin vond ik dat ook wel een verademing: waar staat het rectoraat voor. En ik moet zeggen dat veel perfect convergeerde met de visie van een aantal mensen over een groot aantal items. Maar er kwamen ook ideeën uit over hoe we bepaalde problemen moeten aanpakken. *Enfin*, ik vond het een namiddag die voor iedereen interessant was.”

Bloedinzamelactie trekt recordaantal donoren aan

“Een Vlaming op drie weet niet hoe bloed te geven”

De afgelopen week doneerden 2350 studenten bloed op de inzamelpunten. Daarmee zijn studenten goed vertegenwoordigd in de statistieken. “Ze zijn een erg dankbare groep,” vertelt Rode Kruismedewerkster Nele de Vos. “Vanaf de leeftijd van 25 jaar zien we een serieuze terugval in onze donorstatistieken, en dan vooral bij vrouwen.”

CHRISTOPH MEEUSSEN |

De voorbije week organiseerden Medica en Landbouwkring in samenwerking met het Rode Kruis Vlaanderen de halfjaarlijkse Bloedseriesactie. Bedoeling is om zo veel mogelijk studenten aan te sporen bloed te komen geven. De verwachtingen werden volgens het Rode Kruis meer dan ingelost. Bijvoorbeeld maandag daagden een 80-tal mensen meer op dan de verwachte 510. In totaal werden, met inbegrip van de giften in het transfusiecentrum zelf, meer dan 2350 donaties geteld.

TIEN DAGEN

Wie wou weten wat er met diens bloed gedaan werd, kon afgelopen weekend de labo's bezoeken waar de zakken worden geprepareerd. De zakken komen allemaal in het Bloedtransfusiecentrum op Gasthuisberg terecht, waar in een centrifuge zo snel mogelijk de rode bloedcellen van het plasma gescheiden worden. Het eerste wordt gebruikt voor mensen die veel bloed verloren na bijvoorbeeld een ongeluk. Het plasma helpt onder andere mensen met brandwonden, leukemiepatiënten of mensen met een verzwakt afweermecanisme. Bovendien wordt ook een deel naar de farmaceutische industrie gebracht om er geneeskundige toepassingen mee te ontwikkelen. Verder worden soms ook nog bloedplaatjes afgescheiden. Deze kunnen ingezet worden om mensen met stollingsstoornissen hulp te bieden.

AIDSTEST

Het centrum test intussen de bloedstalen, die overigens van heel

Vlaanderen hier terechtkomen, meteen op allerlei zaken. Stelt men afwijkende bloedwaarden zoals een ijzertekort vast, dan wordt de donor daarvan op de hoogte gesteld, maar wordt de gift niet geweigerd. Dat gebeurt uiteraard wel als een infectieuze ziekte als aids, syfilis of he-

bepaling. Hoewel die in je leven nooit verandert, test men elke gift opnieuw “om zeker geen diesel in een benzinewagen te gieten,” grapt de medewerkster.

NOODZAAK

Geruchten als dat er plots te veel bloed zou zijn dat bijgevolg zou moeten worden weggegooid, steken soms de kop op, maar blijken onwaar. De Vlaamse bevolking heeft per week ongeveer tussen de 2000 en 2500 giften nodig. Dat komt ongeveer overeen met wat Bloedseri-

(CHRISTOPH MEEUSSEN)

patitis B of C wordt vastgesteld. Bij de infectieziekten wordt dan nog tot vijf keer extra getest — ook door een extern orgaan, het Tropisch Instituut — om zeker geen vergissingen te maken, maar als de diagnose positief blijft, wordt de huisarts gecontacteerd en wordt de donor uitgenodigd voor een gesprek. Een laatste controle die de bloedstalen ondergaan is de bloedgroep-

aus oplevert. “Op zo'n momenten schreeven we de andere acties terug, want spijtig genoeg blijft bloed maximaal 42 dagen houdbaar, niet overdreven lang dus. Door de andere acties te verminderen zorgen we dat er geen overschot is. Dat zou overigens deontologisch erg incorrect zijn.”

ONDERZOEK

De problematiek van de houdbaarheid is wat het Rode Kruis tot continue actie drijft. Een eenmalige actie helpt goed om op korte termijn de reserves vlot aan te vullen, maar

gaan trouwen, bouwen en hun kinderen opvoeden, wordt het voor hen vaak erg moeilijk,” weet de Vos, “maar er zijn nog honderden andere redenen waarom iemand geen bloed kan geven. Dingen als een

“Bloed van maandag is tien dagen later wellicht al gebruikt.”

simpele verkoudheid, een recente tatoeage of een reis naar Afrika, zorgen er allemaal tesamen voor dat op een gegeven moment nog geen drie procent van de bevolking bloed mag geven. Daarbij komt nog dat zelfs de trouwe donoren gemiddeld geen vier keer, maar wel twee keer per jaar bloed komen geven. Er is dus steeds nood aan een structurele instroom.”

PLASMA GEVEN

Hoewel plasma in de laboratoria gemakkelijk uit het bloed kan worden gehaald, kan het ook rechtstreeks van de donor worden afgetapt. Daarvoor moet je wel naar het centrum omdat men daar de machines heeft. Zo haalt men het bloed uit het lichaam, wordt tegelijk het plasma eruitgefilterd en pompt men de rest meteen terug in het lichaam, en dat via dezelfde naald. Deze manier van transfusie is heel wat minder bekend, maar ze helpt ook heel wat mensen.

Het voordeel van deze manier van doneren is dat je dit om de twee weken kan doen, en niet slechts vier keer per jaar, zoals bij de normale bloeddonatie het geval is. Je mag ze ook combineren, met een maximum van dertig giften per jaar.

Wie meer wil weten over bloed- en/of plasmadonatie kan terecht op de website: www.rodekruis.be

de organisatie maakt duchtig werk om een soort van constante in de aanvoer te krijgen. Om dat te realiseren liet het Rode Kruis recent nog onderzoeken welke bevolkingsgroepen nog veel potentieel kennen. “We zien dat achttien- tot vijftientig-jarigen erg goed bloedgeven — iets waar studenten bijvoorbeeld middels deze acties een flink aandeel in hebben. Maar zodra zij

Succes groentetas verdubbelt op één jaar

Over de pastinaak en andere ‘exotische’ groenten

Studenten die ecologisch en biologisch willen eten, kunnen sinds november 2007 wekelijks terecht in verschillende Alma's voor een groente- en/of fruittas. “Het initiatief kent zo veel succes dat er dit jaar wellicht een verdubbeling van het aantal verkochte pakketten aan zit te komen,” verkondigt Nikkie Melis, coördinator Duurzaamheid aan de K.U.Leuven.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

De recente hetze tussen Delhaize en Unilever toont een grote invloed aan van de distributiesector op de winkels. Daarnaast hebben ze, door vaak groenten van de andere kant van de wereld over te vliegen, een flink aandeel in de milieupact van ons eetgedrag. Dat terwijl Vlaamse boeren op slechts enkele kilometers van veel mensen hun

voordeur dezelfde groenten kweken voor dezelfde prijs. In dit laatste geval hoeft de distributiesector niet met een deel van de winst van de landbouwers gaan lopen, en verkleint de impact significant.

VERDUBBELING

Dat is ook het principe van de groentetas. Verschillende sociale projecten, zoals ‘Werken-en-wonen’, en ‘De Wikke’ zorgen voor de

groenten zelf. De K.U.Leuven ondersteunt het initiatief mee en zorgt via de verdeelpunten in onder andere Alma's dat de groenten mee verspreid raken.

En studenten lijken gretig gebruik te maken van het systeem: “In 2007 zijn we begonnen met het verdelen van de pakketten via een drietal punten. Vorig jaar verdubbelde dat aantal en ook dit jaar zijn er nog twee locaties bijgekomen,” aldus Melis, “en verder valt sterk de verhoging van het aantal verkochte pakketten op. Waar de teller vorig jaar stopte bij 2084, zitten we half maart al aan 3000. Het ziet er dan ook naar uit dat we tegen het einde van dit academiejaar ongeveer dub-

bel zo veel pakketten verdeeld zullen hebben tegenover vorig jaar.

RECEPTJES

Dat de pakketten zo succesvol zijn, heeft te maken met een combinatie van factoren. Bij themahuis EcoLoco, dat specifiek rond duurzaamheid werkt, is de ideologische grondslag erachter een goede troef. “Dat we zo groenten en fruit krijgen die niet van veraf moeten komen en waarvoor de boeren een eerlijke prijs krijgen, is een goede zaak. Bovendien zijn de groenten en het fruit biologisch geteeld, wat ervoor zorgt dat ze gezond om te eten zijn.”

Studenten lijken ook te vallen voor de unieke groenten en de recep-

ten die erbij zitten: “Er zijn veel groenten waar ik nog niet van had gehoord. In bijvoorbeeld het groentepakket zit er altijd wel iets bij waar je nog niet zo hard van gehoord hebt, zodat je ook eens iets nieuws probeert. Heel handig daarvoor is het bijgevoegde receptje. Zo weet je meteen hoe je een deel van de ‘exotische’ ingrediënten zoals de pastinaak moet bereiden. Het is wel erg aangenaam om op deze manier een aantal nieuwe dingen te leren kennen.”

Nikkie Melis vindt het ook erg fijn om te zien hoe via dit initiatief samen koken ook weer bevorderd wordt en dat studenten niet ongevoelig blijken te zijn voor het aspect van sociale economie.

Louis Tobback: “Ik sympathiseer met het vogeltje” 10

Zap Mama: “Ik ben geboren met de geur van bloed” 16

Inter Pares (9): Chemika & Psychologische Kring “Preses worden is een roeping”

Preses ben je niet alleen. Om dat even in de verf te zetten, nodigt Veto om de twee weken enkelen onder de velen uit voor een pittige babbel of gewoon een vertrouwelijk gesprek. Deze week is het de beurt aan Chemika (Pieter-Jan Demeyer) en de Psychologische Kring (Annick Calaerts).

ELS DEHAEN & LIESBETH
RONSMANS |

Veto: Welke vooroordelen hebben jullie zoal over elkaars richting?

Pieter-Jan Demeyer: «Ik ben eerlijk gezegd wel enigszins bevooroordeeld, want mijn broer heeft psychologie gestudeerd. Als ik nu aan psychologie denk, denk ik dus vooral aan langharige mannen die constant aan het analyseren zijn. Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet echt een gezicht op psychologie kan plakken. Maar waarschijnlijk is dat omgekeerd ook zo?»

Annick Calaerts: «Het is niet zo dat ik me helemaal niets kan voorstellen bij chemie, want ik heb dat altijd graag gestudeerd op de middelbare school. Maar om dat nu verder te gaan studeren. Ik stel me bij chemie vooral mannen in een labo voor die stoffen bij elkaar gieten in proefbuisjes. Verder heb ik niet echt een idee wat de richting inhoudt.»

Pieter-Jan: «Het is in ieder geval niet de jongensrichting die iedereen er steeds van maakt. Wij hebben zo'n 30 à 40% meisjes, en ik merk dat dit aantal met de jaren enkel verbetert. Tijdens de laatste infosessie kwamen er bijvoorbeeld alleen meisjes kijken, hoewel het natuurlijk ook kan zijn dat jongens zich niet zo informeren in verband met hun studiekeuze.»

TAKEN

Veto: Wat vinden jullie de belangrijkste taak van een preses?

Annick: «Volgens mij is coördineren erg belangrijk. Ook problemen oplossen en alles controleren hoort erbij, de preses moet vooral een overkoepelende instantie zijn.»

Pieter-Jan: «Ook de motivatie van je team is belangrijk, en als er inderdaad ernstige problemen zijn moeten die opgelost worden. En alles moet bovenal erg democratisch verlopen. En dat hoeft niet per se

met stemmen, gewoon meningen vragen is ook al veel.»

Annick: «Ik vind ook dat iedereen mee moet kunnen beslissen.»

Veto: Waarom hebben jullie ervoor gekozen preses te worden?

Annick: «Bij mij was het een roeping. Een inner call, zeg maar.»

Pieter-Jan: «Het is een uitdaging. En wanneer iedereen rondom je zegt dat je een goede preses zou zijn, ga je dat uiteindelijk zelf ook geloven. Zo is het bij mij althans gebeurd.»

Veto: Wat gaan jullie doen eens jullie preses-af zijn?

Pieter-Jan: «Dat is eigenlijk helemaal niet zo lang meer. Na de paasvakantie vindt bij ons de wissel reeds plaats. Maar wat mijn plannen zijn? Ik denk dat ik eens echt niets ga doen. Dat mis ik nu wel. Maar waarschijnlijk ga ik nog wel mee de 24 urenloop organiseren. Het is niet dat ik me volledig ga afzonderen van Chemika.»

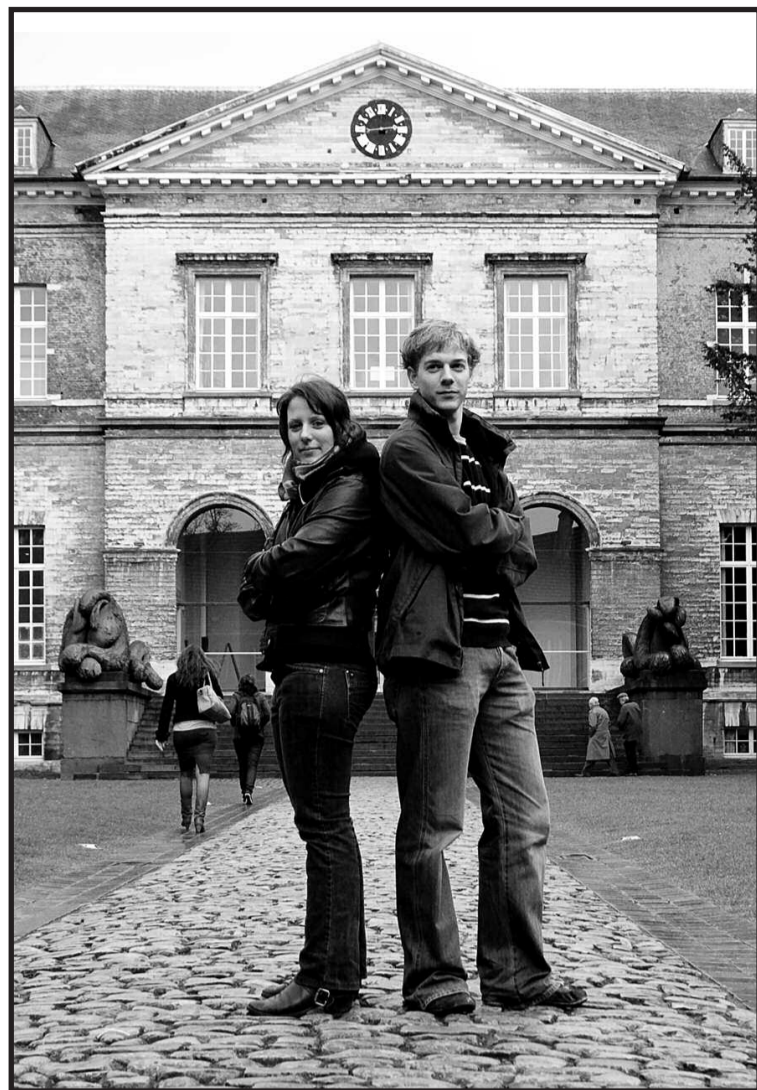
Annick: «Ik denk echt dat ik in een zwart gat zal vallen.»

SPORT

Veto: Wie heeft de meest sportieve kring?

Annick: «Psychologie is eigenlijk niet zo sportief. Hoewel we dit jaar op de 24 urenloop beter eindigden dan normaal. Het gaat dus goed met onze sportactiviteiten. Laatst deden we ook ijshockey, waar toch wel veel volk op af kwam.»

Pieter-Jan: «Chemika doet het op de 24 urenloop traditioneel vrij goed. Maar we vormen dan ook een team met Merkator, Geos en Bios. Verder vind ik ons niet zo'n sportieve kring.»

(PIETER DE CLERCK)

Veto: Hebben jullie ook een voorbeeld binnen jullie eigen vakgebied?

Annick: «Niet echt. Al zijn er wel excentrieke profen die ik nooit zal vergeten.»

Pieter-Jan: «Momenteel behoort ik niet echt meer tot het vakgebied. Ik studeer dit jaar immers nanotechnologie en word daarom vaak een burgie genoemd in chemikakringen.»

Veto: Kunnen jullie je eigen richting in een kernachtig citaat samenvat-

ten?

Annick: «Mijn richting misschien niet. Maar ik ben wel van het “pluk de dag”-principe. En zo zijn er binnen psychologie wel meer.»

Pieter-Jan: «Binnen chemie wordt er wel eens neergekeken op de richting biochemie. Vandaar dat ik ga voor de spreuk “biochemie: waar biologie en chemie falen”. Hier ga ik nog spijt van krijgen (lacht).»

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHEMERT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Couchsurfen nieuwe trend bij studenten

De wereld op andermands sofa

Op de zetel bij iemand thuis of op kot slapen. Couchsurfen is de nieuwe hippe manier van reizen. Ook veel Leuvense studenten stellen hun stekje ter beschikking voor leeftijdsgenoten uit andere landen, of gaan zelf ergens in den vreemde een vloer, een bed of een zetel inpikken voor een nachtje of twee. “Het is een goede en sociale manier van reizen.”

MAARTEN GOETHALS & TOM
DEMEYER |

De site couchsurfing.com telt intussen meer dan één miljoen leden verspreid over 232 landen en 55.556 steden. België telt 13.042 alternatieve slaapplekken, en doet het in vergelijking met andere kleine landjes niet zo slecht wat logies betreft. Wie doorklikt naar regio Leuven heeft al snel beet. Het profiel van de enthousiastelingen is doorgaans hetzelfde: student, avontuurlijk en op zoek naar exotische ervaringen en relaties.

Het waren vier studenten die vier jaar geleden met het idee afkwamen. Casey Fenton uit New Hampshire, de Fransman Sebastien Le Tuan, de uit Massachusetts afkomstige Daniel Hoffer en de Braziliaan Leonardo da Silveira sloegen de handen in elkaar en stampten in geen tijd een succesvolle site uit de grond. Gesterkt door eigen ervaringen zagen de vier urban hippies een gat in de reismarkt. Bij iemand thuis of op kot slapen, gratis of tegen een kleine vergoeding, in de veronderstelling dat je nadien uit dankbaarheid zelf gasten opneemt wanneer dat mogelijk is, dat is het eenvoudige

concept achter couchsurfen.

BEJAARDE MAN

“Het is sociaal en goedkoop,” legt Elise De Kock uit. Ze is tweeëntwintig, studeert rechten aan de K.U.Leuven, is van Brugge afkomstig en vindt dat afstand er niet meer toe doet. “Reizen is voor vele jongeren geen kwestie meer van luxe en afgelijnde dagprogramma's. Het onverwachte, de echtheid van de ervaring, authentieke ontmoetingen, het mysterie bijna, daar gaat het om,” klinkt het allemaal vlotjes.

Zelf is Elise al door Europa getrokken, van de ene sofa naar de andere. Volgende zomer gaat ze in augustus op reis naar Amerika, en — afhankelijk van haar examenresultaten — gaat ze vervolgens zuidwaarts naar Mexico. “De vervoerskosten zijn hoog, maar dat compenseer je door bij mensen thuis te slapen.”

Zijn er nog voordelen aan couchsurfen? “O, die zijn er zeker,” verzekert Elise ons. “Naast het feit dat je vaak gratis mag eten bij de gastvrouw of -heer, leer je natuurlijk veel nieuwe mensen kennen, die later vrienden kunnen worden. Omdat je in contact komt met

mensen die vertrouwd zijn met de omgeving, leer je veel sneller de goeie bars en restaurantjes kennen, laten we zeggen de niet-toeristische cultuur, hoewel je zelf wel een toerist bent. Ik kan wel aannemen dat niet iedereen hiervoor gemaakt is. Slapen bij iemand anders thuis vraagt toch enige aanpassing aan en zin voor het onbekende.”

Zelf heeft Elise nog geen problemen ondervonden, maar ze heeft wel al gehoord van iemand die eens op het juiste adres aanbelde en tot zijn grote verbazing een oude bejaarde man de deur zag openendoen. Dat was duidelijk niet wat op de site stond.

Voelt ze zich dan altijd veilig, zo bij een onbekende? “Je moet altijd goed uitkijken met wie je een afspraak maakt. Ik spreek meestal af met meisjes, af en toe een knappe jongen.” Maar eigenlijk is de kans relatief klein dat je bij de verkeerde mensen terecht komt, spreekt ze uit ervaring. “Tijdens mijn tocht door Europa heb ik mij eigenlijk nooit echt helemaal onveilig gevoeld. Integendeel, je voelt je vaak enorm welkom bij de mensen, die ook de onveilige buurten van de stad kennen.”

Zelf stelt Elise ook haar zetel ter beschikking voor iedereen die dat wilt. Maar zoveel mensen zakken nu ook weer niet af naar Leuven. “Buiten twee meisjes uit Groot-Brittannië, heb ik nog niet veel gasten gehad. Nochtans, ik heb een zachte zetel (lacht).”

Window shopping

Door
Fara Elsen

Lezingenreeks Scientica

Luchtverontreiniging: a never-ending story?

Het was alweer even geleden dat we de begrippen 'corrosie', 'fotochemische smog' en 'primaire pollutanten' nog zo losjes over de tong hoorden rollen. En eigenlijk hebben we dat laatste gewoon nog nooit gehoord. Deze en andere geheimen werden donderdag voor ons onthuld gedurende Scientica's derde lezing, gehouden door professor Chris Vynckier.

ELS DEHAEN |

Hoewel het klimaat sinds *An inconvenient truth* weer totaal hip is, kon de lezing op weinig toeschouwers rekenen. Schuldige daaraan was het klimaat zelf. Wegens de onophoudelijke regenbuien waren slechts weinigen naar de Heverlee-campus afgezakt. Onterecht, want wat zou volgen eens we ten dele terug opgedroogd waren, was absoluut de moeite.

Zure regen, fotochemische smog, stratosferische ozon, broeikaseffect en fijn stof: allemaal termen die in de loop der jaren in of uit de mode zijn geraakt. In se bete-

kenen ze allemaal hetzelfde: wat we doen met het milieu is niet goed.

BUS

En wat doen om de verontreiniging te verminderen is eigenlijk ook niet altijd goed. Als voorbeeld neemt professor Vynckier het openbare vervoer in Hasselt, dat gratis is: "Dit leidt ontegensprekelijk tot een hoger gebruik van het openbaar vervoer. Maar er rijden daarom niet minder auto's rond. Blijkbaar komen de mensen die van gratis openbaar vervoer kunnen gebruikmaken dus simpelweg meer buiten." Ook het smogalarm vindt pro-

fessor Vynckier een maat voor niets: "Ik maak me hier niet populair mee, maar ik ben er van overtuigd dat het verkeer slechts een kleine bijdrage levert tot het fijn stof. Het opleggen van een snelheidsverbod is dan misschien wel

"Smogalarm: een maat voor niets"

een bewustmakingsproces, maar het daadwerkelijke verschil dat gemaakt wordt, is te klein om er echt toe te doen. Fijn stof verplaatst zich over zeer grote afstanden en vereist dus een internationale aanpak."

Toch horen we niet alleen negatieve berichten. De fietsenactie van de K.U.Leuven noemt professor Vynckier een schot in de roos. Deze actie houdt in dat alle personeelsle-

den een gratis fiets krijgen, op voorwaarde dat zij hun parkeerkaart inleveren. De fiets wordt ook gratis hersteld door Velo.

HYBRIDE

Ook de hybride bussen zijn een suc-

cesverhaal. Hybride voertuigen rijden deels op fossiele brandstof en deels op alternatieven. Deze bussen rijden op een dieselmotor en een elektrische motor en produceren pas energie als het nodig is. De Lijn heeft 35 van deze bussen gekocht.

Hoewel er eerder ook sprake was van bussen die deels op waterstof rijden, heeft professor Vynckier hier toch sterke bedenkingen bij:

"Waterstof is de meest explosieve stof die bestaat. Uiteraard zijn hier veel veiligheidstests op uitgevoerd, maar het blijft louche."

BROEIKASEFFECT

Het broeikaseffect laat zich omschrijven als een correlatie tussen de koolstofdioxide-concentratie en de temperatuur. Professor Vynckier stelt dat onze politici niet zozeer bang zijn voor milieurampen, als wel van de migratiestromen die deze op gang zouden brengen.

Om zelf je steentje bij te dragen kan je investeren in een betere isolatie van je huis, in spaarlampen en in biobrandstoffen. Professor Vynckier pleit ook voor het behoud van kernenergie.

Kollegie (1): Collegium Hungaricum

“Vooral contact met fakbar Letteren”

Colleges zijn er in alle vormen en kleuren, voor alle nationaliteiten en studierichtingen. Het is zoals op kot gaan, maar met net dat ietsje meer. Zo hangt er bijvoorbeeld niet zelden een bordje aan de deur dat mecenas, stichtingsdatum en naam van het college aan de geïnteresseerde wandelaar meegeeft. Wat er achter dat bordje schuilgaat, zoekt Veto tweewekelijks voor je uit. Deze week bezochten we het Hongaars college.

ELS DEHAEN & ESZTER RIHÓ |

Wie aan Hongaarse studenten denkt, denkt aan de opstand in 1956. Toch begint de geschiedenis van het Hongaars College zo'n zeven jaar vroeger, met een klein groepje studenten dat na de Tweede Wereldoorlog naar Leuven reist om er te studeren. Slechts enkelen onder hen ontvangen een beurs van de K.U.Leuven, maar volgens het christelijke gedachtegoed dat ze allen eren, wordt die onder alle studenten verdeeld. Pater István Múszlay, een jezuïet, wordt hun voorzitter. Hij verricht caritatieve zorgen en onderhoudt de contacten met de universiteit.

Enkele jaren later wordt hun geschiedenis alsnog verweven met die van '56. Honderden studenten ontvluchten Boedapest, van wie er tweehonderd naar Leuven trekken. Voor deze massale toestroom is op het Hongaars College geen plaats.

Pater Múszlay komt met de universiteit overeen dat deze studenten voorlopig in College de Valk terecht kunnen. 156 van de studenten zullen er uiteindelijk hun diploma behalen. Wanneer ze het gebouw drieënehalf jaar later terug moeten geven aan de universiteit, betrekken ze een huis in de Blijde Inkomststraat. Hier is tot op heden het Hongaars College te vinden.

LEUVEN VLAAMS

Enkele jaren later maken de Hongaren kennis met een studentenproblematiek van Belgische aard: mei '68. Velen onder hen, het Nederlands vaak niet machtig, vertrekken mee naar Louvain-la-Neuve. Vele kamers op het Hongaars College staan leeg en pater Múszlay doet er alles aan om de lege plaatsen op te vullen. Omdat vele studenten de overtocht en het verblijf zelf niet kunnen betalen, spendeert hij hier een groot deel van zijn

salaris aan. Ook van Vlaamse kant is er hulp: vele Hongaarse studenten kunnen rekenen op een beurs.

Deze situatie wordt in alle rust volgehouden tot pater Múszlay in de jaren '90 gezondheidsproblemen krijgt. In 1998 ziet hij dan ook geen andere oplossing dan een overeenkomst te sluiten met Péter Erdő, rector van Pázmány Péter Katólikus Egyetem, een katholieke universiteit in Boedapest. Momenteel ontvangt het college dan ook vooral erasmusstudenten van deze universiteit, al

“Iedereen is hier welkom”

zijn alle Hongaren welkom.

Wanneer de huidige collegeprefect, József Boronkai, ons rondleidt doorheen het college, vallen de vele landkaarten van Hongarije meteen op. Hoewel hij volhoudt dat de residerende studenten totaal geen last hebben van heimwee, spreekt hij zichzelf meteen tegen door een gigantisch schilderij van Boedapest te onthullen in de woonkamer. Door één van de studenten uit het hoofd nageschilderd. De overblijvende muren zijn allen met boekenkasten bedekt en brengen hulde aan het verzamelwerk van pater Múszlay.

We treffen er boeken aan van velerlei talen en onderwerpen. En antieke woordenboeken Hongaars-Nederlands, door pater Múszlay samengesteld ter bevordering van de integratie. Jammer genoeg blijkt er op het college maar één Hongaar Nederlands te spreken.

KATHOLIEK

Al snel blijkt dat het college nog steeds zeer katholiek is. Het college heeft zijn eigen kapel en ze houden eraan 's zondags de mis bij te wo-

nen in het Amerikaans college. Ook is er elke ochtend de mogelijkheid om deel te nemen aan een Bijbelgesprek.

Hoewel het Hongaars college slechts enkele meters van de faculteit Letteren verwijderd is, onderhouden ze niet echt nauwe contacten. “Behalve met fakbar Letteren,” lacht Boronkai. Omdat het Hongaars college vooral een veilige haven en een studiooord wil zijn voor Hongaarse studenten en onderzoekers, worden er weinig initiatieven voor niet-Hongaren genomen. Hoewel Vlamingen er wel terechtkun-

nen voor uitleg en hulp met het invullen van Hongaarse documenten, worden er bijvoorbeeld geen Hongaarse lessen voor anderstaligen georganiseerd. Evenmin is het echt hun bedoeling de Hongaarse cultuur zo wijd mogelijk te verspreiden. “Maar het spreekt voor zich dat iedereen hier altijd welkom is,” verzekert Boronkai, “de deur staat open voor iedereen.”

PÁLINKA

Om het groepsgevoel aan te sterken, organiseert het college regelmatig een Hongaarse avond. Naamdagen — een typische Hongaarse gewoonte — worden er op dezelfde manier gevierd als verjaardagen. Ook herdenkt men er de opstand van '56 op 23 oktober. Dit jaar bestaat het college bovendien zestig jaar en dit gaat vanzelfsprekend met festiviteiten gepaard. Het college wil dit moment aangrijpen om de banden met de universiteit tot hun vroegere sterkte te herstellen.

Gevraagd naar de typische Hongaarse manier van feestvieren, antwoordt Boronkai: “Met goede Hongaarse wijn en pálinka natuurlijk! En typisch Hongaars gebak.”

Meer informatie: <http://ch.ppke.hu>

(CHRISTINE LAUREYS)

De K.U.Leuven trekt ten strijde tegen plagiaat

Digitale speurhonden

Nu de lente weer in het land is, begint het bij iedere student weer wat te kriebelen. Als het niet is wegens de blijheid bij het zien van de ontluikende bloesems aan de bomen, dan wel wegens de thesis waar nu echt wel eens in sneltreintempo werk van moet worden gemaakt. Al is overgaan tot het plegen van plagiaat daarvoor misschien niet meteen de slimste oplossing.

HERLINDE HIELE |

Af en toe slaagt een slimmerik erin om een bestaand, goed klinkend deuntje over te nemen en uit te brengen alsof het zijn eigen geniale compositie is. In het beste geval wordt het een bescheiden succes en houdt de persoon in kwestie er wat vluchtige roem aan over. In het slechtste geval wordt het een dikke hit, herkent iemand er zijn eigen melodielijntje in, sleept die de persoon voor de rechter en scheurt de slimmerik in kwestie er fameus z'n broek aan. In het academische leven gaat het net zo. Voor je op het idee komt om je thesis te verrijken met andermans

intelligente inzichten in een poging je eigen werk wat meer glans te geven, is het misschien goed om even dit artikel te lezen.

VOETNOOT

“Plagiaat is elke overname van het werk (ideeën, teksten, structuren, beelden, plannen...) van zichzelf of van anderen, op identieke wijze of onder licht gewijzigde vorm en zonder adequate bronvermelding,” zo luidt het op de website van de K.U.Leuven. De universiteit tilt zwaar aan deze vorm van ideeënplukkerij en maakt er dan ook werk van om het te voorkomen. Docenten moeten het goede voorbeeld geven en zorgen dat ze de studen-

ten niet jaarlijks papers rond hetzelfde onderwerp laten neerpenen. Verder wordt online haarfijn uitgelegd wat plagiaat precies inhoudt, hoe het absoluut niet moet en hoe het beter kan. Studenten denken soms dat het volledig verboden is om andere ideeën in eigen werk te integreren, maar dat is onwaar. Op de juiste moment aanhalingstekens gebruiken en af en toe een voetnoot plaatsen, kan blijkbaar al veel leed vermijden.

De kans dat een thesis met geplagieerde stukken de genadeloze speurhonden van het K.U.Leuven plagiaatteam om te tuin leidt, lijkt ons eerder klein. We leven in een tijdperk waarin informatie vergaren kinderspel geworden is, maar die digitalisering heeft natuurlijk ook een keerzijde. Universiteiten blijven niet achter en maken evenzeer dankbaar gebruik van de nieuwste technologieën in hun strijd tegen schalkse studenten. Verdachte zinnen worden nage-

trokken via een online zoekrobot (neem dus niet zomaar stukken uit Wikipedia integraal over, professoren blijken daar bijzonder allergisch voor te zijn!) en hele thesissen worden door de TurnItIn-machine gehaald. Deze service laat docenten toe om documenten te vergelijken met een reeks internetbronnen en een databank vol tijdschriften, boeken en thesissen.

NUL

Als je door de mand valt, zijn de sancties niet mals. Afhankelijk van “het soort opdracht en de zwaarte van het vergrijp,” zal de examencommissie een ander oordeel vellen. Dat kan gaan van een aangepast cijfer of een nul voor het werkstuk of examen, een nul op alle examens tijdens de betrokken examenperiode tot zelfs een nul op alle examens tijdens de betrokken examenperiode en verlies van het recht om nog verder examens af te leggen in dat academiejaar. “Het

aantal gevallen van plagiaat die gesignaleerd worden in de verschillende examencommissies werd in de vorige jaren niet centraal bijgehouden en het is ook niet de bedoeling een soort plagiaatregister uit te bouwen,” zo zegt vicerector Onderwijsbeleid Ludo Melis. “Het examenreglement voorziet vanaf dit jaar een centrale commissie die moet ingeschakeld worden indien een examencommissie zware sancties wil uitspreken. In de januari-zittijd is er geen enkele vraag geweest naar die commissie. Dat geeft aan dat er geen epidemie is, al is het uiteraard voorbarig conclusies te trekken. Er zijn in januari slechts weinig studenten die afstuderen en de problematiek hangt vaak samen met enerzijds papers en anderzijds masterproeven.” Een gewaarschuwd student is er twee waard; onze raad is om voor een keer liever moe dan lui te zijn.

<http://www.kuleuven.be/plagiaat>

Historicus Pappé valt Israëlisch beleid aan

“Israël is een kolonialistische staat”

Een spiegel waarin de joodse Israëlische maatschappij niet wil kijken. Zo omschrijft professor Ilan Pappé zichzelf en het effect dat hij bereikt binnen zijn eigen joodse gemeenschap. Zijn recentste werk stelde de acties van de Israëliërs ten opzichte van de Palestijnen gelijk aan etnische zuivering. Op uitnodiging van de Kring voor Internationale Betrekkingen besprak hij het conflict vorige vrijdag in een lezing in STUK.

REMY AMKREUTZ |

Veto: U heeft uw leven gewijd aan een haast onoplosbaar conflict. Waar haalt u de energie vandaan om door te gaan?

Ilan Pappé: «Ik ontvang veel steun van de Palestijnse bevolking, maar ik hoop dat er binnen afzienbare tijd — als niet voor mij, dan wel voor mijn kleinkinderen — ook een positieve reactie komt van de joodse Israëlische gemeenschap. Het valt me zwaar dat ik in mijn leven waarschijnlijk geen verandering zal zien. Ik denk daar vaak over na en ik ben er nagenoeg van overtuigd dat er niets zal veranderen, zelfs als ik nog vijftig jaar zou leven.»

APARTHEID

Veto: Wat vindt u van de uitspraak van de Minister van Buitenlandse Zaken Tzipi Livni, die zei dat de Israëliërs bereid moeten zijn om de helft van hun land op te geven om vrede te bereiken?

Pappé: «Het is een typische uitspraak van Israëlische politici. Ze geloven dat vrede een concessie is die ze doen aan de Palestijnen. Het is een totale misrepresentatie van de werkelijkheid. Het draait om een kolonialistische staat die tot overeenstemming dient te komen met de inheemse bevolking. Ik vind dat de Israëliërs naar de Palestijnen moeten gaan om te vragen hoeveel land zij Israël willen geven. De benadering van Livni lijkt op die

van een Apartheidsregering die zou zeggen dat ze bereid is om enkele Apartheidswetten te schrappen.»

Veto: Verraste de recentelijk veranderde houding van de West-Europese pers u?

Pappé: «Het is een welkome verandering. De slachting in Gaza heeft voor verandering gezorgd, maar ik ben bang dat het een tijdelijke verandering betreft. Het echte verschil is de veranderde mening van de Europese bevolking. Ik kan me geen periode herinneren waarin de publieke opinie, min of meer, aan onze kant stond.»

KELDER

Veto: Tegenwoordig zijn er veel (ex-) politici die zich affiliëren met pro-Palestijnse bewegingen, maar die als ze de macht hebben nooit hun stem verheffen tegen Israël.

Pappé: «Dat klopt. Europese politici moeten nog een verdieping stijgen in het huis van hun geloofwaardigheid als het om Israël draait. Ze zitten nog in de kelder,

bang om beschuldigd te worden van antisemitisme en niet in staat om kritisch te kijken naar hun eigen verleden. Heel veel politici roepen zaken als ze niet besturen, maar zodra ze de macht hebben vergeten ze hun woorden te vertalen naar politieke daden.»

Veto: In een interview in augustus vorig jaar zei u dat een economische crisis het Amerikaanse beleid ten opzichte van Israël zou

fout, en dan zal de Amerikaanse regering zelfs haar laatste dollars gebruiken om Israël te beschermen.»

Veto: U voorspelde dat de raketlanceringen vanuit Gaza zouden leiden tot genocide. Zouden de verantwoordelijken aan Israëlische zijde vervolgd moeten worden?

Pappé: «Vanzelfsprekend. De wereld heeft laten zien dat mensen die oorlogsmisdaden begaan gestraft worden. Het zou desastreus

Europese politici roepen veel, maar doen weinig

kunnen veranderen. Nu is er een crisis; ziet u verandering?

Pappé: «Wat ik toen verkeerd begreep — en wat ik nu wel begrijp — is dat Palestina hier buiten valt. De crisis zal het Amerikaanse beleid op veel fronten veranderen, maar niet in deze kwestie. Of ik had gelijk, en dan hebben we een ergere crisis nodig; of ik had het

zijn voor het Internationaal Gerechtshof als een groep mensen vrijgesteld wordt van vervolging enkel en alleen omdat ze iemands bondgenoot zijn of omdat ze een bepaalde geschiedenis hebben. Om geloofwaardig te kunnen blijven, moet je laten zien dat de wetten ook gelden voor Israël.»

Eva Brems, voorzitter Amnesty International

Rayon engagement

Als er al iets is waarin ons lamelndige Westen uitblinkt, dan is het de uitbouw van een coherent mensenrechtensysteem. Dat dit systeem misschien te veel op Westerse leest is geschoeid, blijkt nog elke dag. Amnesty International toont met rapporten aan hoe en waar het beschermingsmechanisme van de mensenrechten faalt of net succes boekt. UGent professor en voorzitter van Amnesty, Eva Brems, spreekt over politiek en academia.

TOM DEMEYER & ERIC LAUREYS |

Veto: Is het moeilijk om academisch werk te combineren met het voorzitterschap van een drukingsgroep als Amnesty?

Eva Brems: «Dat valt mee, al treedt er af en toe wel schizofrenie op. Soms is het mij niet helemaal duidelijk in welke hoedanigheid ze me vragen voor een debat of een lezing. In de wetenschap moet je genu-

overheid ze lang aan het lijntje heeft gehouden en zij ondertussen perfect geïntegreerd zijn.»

«In het Europees Verdrag staan een aantal bepalingen over het uitzetten van burgers, maar over de kern van de migratieproblematiek is er op dat vlak weinig geregeld. Europa gaat dan ook eerder uit van een concurrentiedynamiek dan van een mensenrechtendynamiek.»

“Amnesty aanvaardt geen amnestie”

anceerd zijn, bij Amnesty moet alles dan weer zo duidelijk mogelijk zijn. Een typisch dossier is wat wij noemen *transitional justice*. Dat gaat over wat er moet gebeuren als een conflict is afgelopen. Amnesty zal in de eerste plaats de schuldigen willen opsporen en vervolgen. Amnesty aanvaardt geen amnestie op dat moment. Maar als wetenschapper moet je in hetzelfde dossier toch nuanceren.»

SANS-PAPIERS

Veto: Wat vindt u van het universitaire standpunt in het sans-papiersverhaal?

Brems: «Het zijn de sans-papiers die naar de universiteit zijn gekomen; het thema heeft de universiteiten letterlijk vastgepakt. En in Gent zijn het de studenten die de kar trekken. Zo moet dat.»

Veto: Zou er een mensenrecht op migratie moeten bestaan?

Brems: «Het is zo dat het mensenrechtenarsenaal onvoldoende is om die problematiek goed aan te pakken. Wij hebben met Amnesty duidelijk vastgesteld dat het in strijd is met mensenrechten om mensen nog terug te sturen als de

Veto: Hoe zwaar kan Amnesty wegen op het mondiale mensenrechtenbeleid?

Brems: «Uiteindelijk komt het altijd neer op hetzelfde: is er politieke wil? Op Europees niveau is die bijvoorbeeld minder aanwezig in Rusland en Turkije. Turkije gaat wel de goede kant uit. Wij moeten bij de *civil society* een draagvlak creëren waarbij het de burgers zijn die druk gaan uitoefenen op de politiek. Onder andere door *naming and shaming*.»

BRIEFSCHRIJFACTIES

Veto: Het bekendst zijn jullie briefschrijfacties. Werkt dat echt?

Brems: «Zeker niet altijd, maar soms dus wel. Dat is een oude actietechniek die we nog altijd behouden, maar die in het totaalpakket wel aan belang verliest. Soms is het beter rechtstreeks naar de ambassade of de minister te gaan.»

Veto: En hoe werkt dat dan?

Brems: «De Belgische Minister van Buitenlandse Zaken is zeer ontvankelijk voor mensenrechten. Hij is zelfs blij om een rapport van ons over Congo te ontvangen. Minder makkelijk is het contact met Binnenlandse Zaken. Dat is ook lo-

gisch, want zij moeten zich altijd verdedigen in voor hen netelige dossiers.»

Veto: Zijn er veel mensenrechtenproblemen in België?

Brems: «Jazeker. Er zijn de grote problemen in verband met asiel en migratie en de detentie van psychiatrische patiënten in gewone gevangenissen.»

Veto: Hoe komt het dat mensenrechten universeel aanvaard worden?

Brems: «Aan de ene kant zijn de mensenrechten een reflectie van waarden die in de tijd van de opstellers van de verdragen algemeen op instemming konden rekenen. Aan de andere kant geven we sinds dan dat mensenrechtendiscours mee in de opvoeding van onze kinderen.»

Veto: U komt uit een literair nest: uw vader is professor literatuur. Is het niet vreemd dat u in de rechtenwereld terecht kwam?

Brems: «Ik denk dat recht en literatuurwetenschap hetzelfde ambacht beoefenen: het interpreteren van teksten. Recht is niet zo technisch als niet-juristen soms denken. Dat is heel manipuleerbaar, net zoals je als literatuurwetenschapper weet dat er niet staat wat er staat. Een tekst is pas waardevol met een bepaalde interpretatie erbij.»

ABORTUS

Veto: Amnesty verwacht veel van Obama.

Brems: «We zeggen tegen de nieuwe president: “Voer nu maar eens uit wat je allemaal beloofd hebt.” We hebben de voorbije jaren de kritiek gekregen dat we te veel focussen op de VS. We hebben er op gefocust, omdat het kwaliteitsverlies er zo groot was. Een verandering van regime wordt dan ook aangegrepen als een opportuniteit om zowel intern als internationaal verandering teweeg te brengen. En ja, er is een fles gekraakt op het Amnestysecretariaat toen Obama in zijn eerste tien dagen al onze top vijf had gerealiseerd. Denk maar aan het afschaffen van de geheime gevangenschappen van de CIA, het afschaffen van foltering. Maar ook

(Frederik Herregodts)

zeer belangrijk is het afschaffen van de ‘Global Gag Rule’. Die hield in dat Amerika geen hulp wou geven aan organisaties die zelfs maar spraken over abortus. Daardoor zijn er in het Zuiden massa’s klinieken moeten sluiten. Klinieken die vaak de enige instelling waren voor een hele regio. Het is ondoenbaar om bij te houden hoeveel doden de Verenigde Staten op die manier op hun geweten hebben.»

«We blijven kritisch kijken naar Obama, wees gerust. Er zijn ook dingen waar hij niets over zegt, denk maar aan Gaza.»

NEUTRAAL

Veto: Obama veroordeelt het geweld in Gaza niet in de sterkste bewoordingen. Maar dat doet Amnesty evenmin.

Brems: «Het geweld veroordelen we wel, maar we hoeden ons ervoor partij te kiezen. Neutraliteit bestaat niet, maar we streven er

naar. We streven ernaar een niet-politieke organisatie te zijn. In elk document zal je wel iets vinden over schendingen door de twee. Als je eenmaal wordt gepercipieerd als niet onpartijdig, dan is heel je credibiliteit om zeep. Dat geldt zeker voor dit ontiegelijk gevoelige dossier. Wij kunnen enkel aanklagen en aantonen. Een politieke oplossing forceren, dat is andere koek.»

Veto: Waarom moeten we ons engageren?

Brems: «Als ik naar mijn eigen leven kijk, zijn er verschillende rayons. Daar moet altijd een rayon engagement bij zijn.»

«Ik vind niet dat iedereen dat moet doen. Ik wil daar niet normatief in zijn. Maar ik ben me terdege bewust van het privilege dat wij genieten om hier op te groeien. Ik zou het niet aankunnen om dan slechts voor mezelf en mijn naaste omgeving te leven.»

Unbreakable 2009 in Het Depot

Een menselijke kermis

Een van onze favoriete platen van 2008 was 'Angles' van Dan Le Sac Vs Scroobius Pip. In het heerlijke nummer 'Thou Shalt Always Kill' rapt baard Scroobius Pip: "Thou shalt remember that guns, bitches and bling were never part of the four elements and never will be." De man heeft een punt natuurlijk.

GEERT JANSSEN |

Voor de leken: de vier elementen waarvan sprake slaan op de hiphop, niet op de natuur. Het gaat meer bepaald om rappen, dj'en, graffiti bedrijven en breakdancen. In die laatste discipline viel vorige woensdag heel wat te zien in Het Depot. Voor de vierde maal was Leuven gaststad voor *Unbreakable*, het grootste breakdance-event van België.

Wij zullen open kaart met u spelen. Het noodlot en onze genen dwingen ons door het leven te strompelen zonder een greintje funk of elegantie in lijf en leden. Zelden hebben wij met zoveel verwondering toegekeken hoe anderen hun lichaam perfect beheersen. Wij hebben dingen gezien die wij fysiek niet voor mogelijk hielden. Wij hebben nochtans al veel porno gekeken.

RUPS

Er werd gerollebold, er werd gerob-

bedoesd, er werd geradbraakt. Ergens viel het te vergelijken met een turnles op XTC. Zij het dan dat de deelnemers niet rondliepen in een lullig shirtje en shortje van hun middelbare school. Dit was een menselijke kermis: de rups, de botsauto's en de paardenmolen in één.

De competitie werd gevoerd in groepen van vier à vijf man of in duo's, respectievelijk *crew battles* en *two on two*. Eén à twee man mocht telkens hun kunstjes vertonen. Het haantjesgedrag liep daarbij hoog op: er werd *plenty* uitgedaagd en *gedist* met lichaamstaal. Maar na elke ronde volgde wel een broederlijk geknuffel van kameraaderie. Ondertussen deed de dj Het Depot daveren van de vette *shizzle*. Enkel onze geliefde Jeugd Van Tegevoerdig ontbrak op het appèl.

GROOTOUDERS

Sportiviteit werd hoog in het vaandel gedragen. Toen twee Leuvenaren verloren van twee Spanjolen liet het publiek zijn ongenoegen

merken. De presentator, een negroïde ADHD'er met een petje en een microfoon, wees ons snel terecht: aan de rechtvaardigheid van de jury viel niet te twijfelen!

Deelnemers kwamen van exotische streken als Portugal, Oekraïne en Nederland. Het publiek was al even divers: een hele vreemde combinatie van ouders, grootouders en schoolgaande jeugd. Plus een groot legioen van de *hippity hoppity brigade*.

EVANGELIE

Wij vonden het allemaal geweldig leuk om te zien. Sterker nog: ons paradigma is in elkaar geslagen en kapotgemaakt alsof twee Polen onze MP3-speler wilden hebben. We bekeren ons tot de hiphop. We gaan een evangelie schrijven. We gaan ons leven beteren. Onze designerkleren ruilen we in voor *baggy pants*, ons verzorgd taalgebruik voor *slang*. Morgen gaan we bij de juwelier investeren in een portie *bling*. Wij zijn vanaf nu geheel *down* met de schnitzel. Geïnteresseerde *bitches* mogen zich altijd aanmelden op de redactie van *Veto*. *Word!*

Filmfirmament

Welcome

Dolle pret! Wie er in slaagt een film te maken die zo bol zit van clichés en veralgemeningen, verdient een recensie die precies hetzelfde doet. Oog om oog, tand om tand, ook al valt er over smaak niet te twisten.

BO VANLUCHENE |

Je moet een boek niet beoordelen op zijn flapje, maar een titel als 'Welcome' belooft al niet veel goeds als je in gedachten houdt dat het over illegalen gaat. De zeventienjarige, atletische, Bilal (Firat Ayverdi) heeft al ontelbare gevaren doorstaan sinds hij uit Irak vluchtte. Bij aanvang van de film is hij in Calais beland, want belofte maakt schuld: zijn reis onderneemt hij enkel om zijn liefde Mina (Derya Ayverdi) van een veel te autoritaire, op uithuwelijken beluste vader te redden. Illegaal zijn voor een meisje is uiteraard goed. Niet voor: economie, politiek of terrorisme.

Door een aantal oninteressante trauma's kan Bilal de traditionele vluchtweg via vrachtwagens niet gebruiken. Maar wie goed doet, goed ontmoet — hij komt in contact met een verbitterde oud-zwembekampioen die nu zwemles geeft en mokt over zijn naderende scheiding, terwijl hij stiekem nog van zijn vrouw houdt. De drankflessen en zoekgeraakte ringen zijn dan ook nooit ver weg.

Bilal vraagt aan Simon (Vincent Lindon) om hem de crawslag te leren. Het is zwemmen of verzuipen, daar in de oversteek naar Engeland. Gelukkig is de bijna ex-vrouw van Simon als

bij groot toeval vrijwilligster bij illegalen — die bovendien constant in het dagelijkse leven opduiken — en kan hij indruk op haar proberen maken door een dozijn wetten te breken en Bilals leven in gevaar te brengen.

SARA

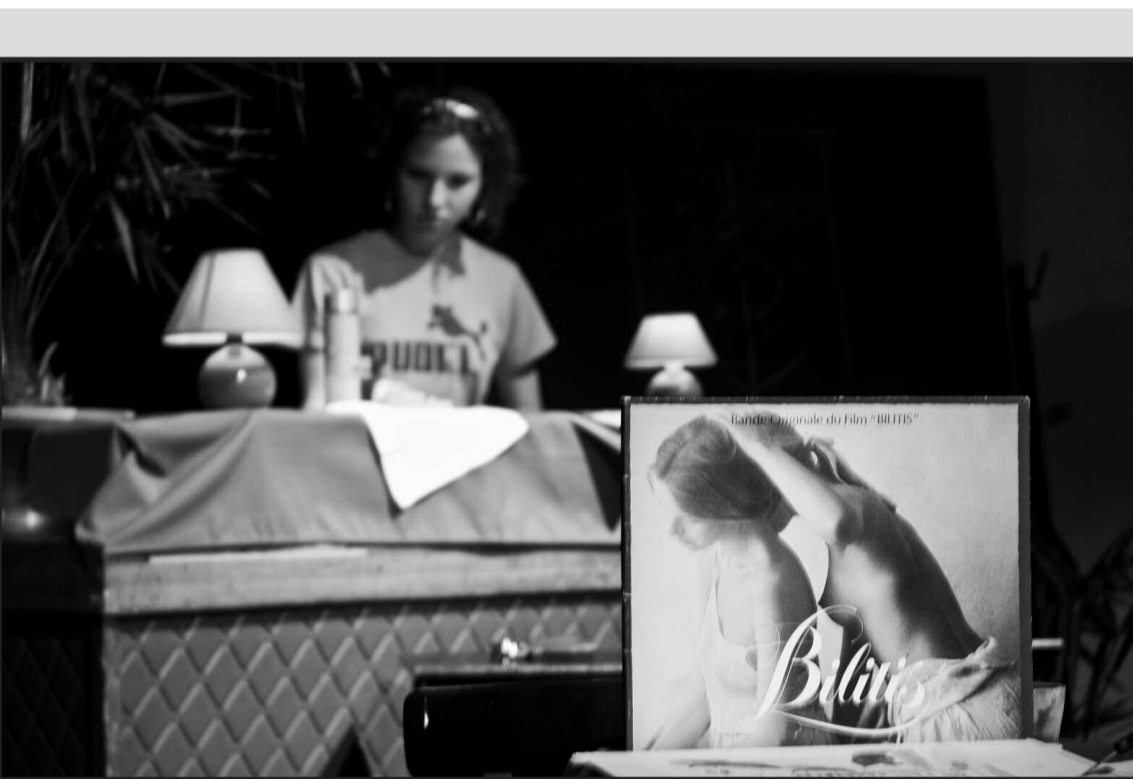
Bijna elke scène is iets te nadrukkelijk geschreven om ons te doen inleven in de illegalenproblematiek — terwijl een goede verstaander juist aan een half woord genoeg heeft. Ironisch genoeg lijkt *Welcome* op den duur meer een pamflet te worden om ons te waarschuwen geen illegalen te helpen, anders kom je in de problemen. Het afgezaagde thema van de leraar die zijn leerling helpt terwijl zij allebei met problemen worstelen, de voorspelbare botsingen en het al even verwachte einde: een ongeluk komt echt nooit alleen. Niet geschoten is altijd mis, maar op tien minuten tijd kunnen wij een gelijkaardig verhaal verzinnen. Waarom moet zo iets in onze bioscoopzalen komen, en niet meteen op onze televisieschermen op zondagnamiddagen?

Maar het is de toon die de muziek maakt, want evengoed heeft *Welcome* op het Filmfestival van Berlijn het label 'Beste Europese film' gekregen. Wij kunnen slechts één ding besluiten: het gaat niet goed met de Europese film. Wanneer de onversneden slechteriken op een Sara-niveau acteren en het melancholische pianootje echt overal doorheen klinkt, weten wij dat waar rook is, vuur is. De Europese film is Amerikaans aan het worden. Sla desalniettemin niet te veel acht op dit geraaskal. Iedereen weet toch dat de beste stuurlied aan wal staan?

Steekkaart

Regie: Philippe Lioret
Cast: Derya Ayverdi, Firat Ayverdi, Vincent Lindon
Duur: 110 min.
Release: 25/03/09
Kort: Geen water is hem te diep

studio
L E U V E N

(Tom Demeyer)

Kulaktoneel speelt Backspin, maar achterstevoren

Kroniek van een aangekondigde dood

Terwijl heel wat Leuvense kringen hun toneel nog aan het voorbereiden zijn, zit het jaarlijkse Kulaktoneel er al weer op. De jonge West-Vlamingen brachten vorige week twee keer hun zelfgeschreven Backspin voor een uitverkocht Theater Antigone in Kortrijk. Het publiek kreeg een eclectische voorstelling met niet zelden een verwijzing naar een populair televisieprogramma. Zij het dan allemaal achterstevoren.

TOM DEMEYER |

Wanneer het doek valt op het einde van de voorstelling, begint een jazzband in de gezellige bar van het Kortrijkse Theater Antigone te spelen. Het publiek keuvelt nog wat na bij een beker van het gratis vat. Hier en daar wordt gespeculeerd over het motief van Michel, poetsman in het sport en wellnesscenter dat het decor vormt van het toneelstuk. Even geleden werd pas duidelijk dat die was ingehuurd door de verdwenen vader van de Spaanse stervoetballer

Herman om te voorkomen dat zijn zoon zou aanpappen met Lies, zijn eigen zus (!). U frons? Ook voor de toeschouwer vielen pas de puzzelstukjes in elkaar op het einde van de voorstelling, dat verhaaltechnisch het begin van het stuk bleek.

MIDDEN

Dat de jongens van het Kulaktoneel goed hebben nagedacht over hun plot, is duidelijk. Achterstevoren spelen lijkt geen sinecure en in de praktijk ging een deel van de coherentie dan ook verloren. Toch

wisten de dialogen te boeien en ondersteunden de verschillende hernemingen van tekst in een verschillende context de geloofwaardigheid van de plot. Ook het simpele decor bleek erg productief: de projecties op de achtergrond toonden in rewind de acties van op de scène en werden afgewisseld met enkele sfeerbeelden van een sport- en wellnesscenter. Ook de vele kaarsjes, de wierrook en de zachte kleuren op het podium stemden de toeschouwers rustig en in een sfeer van wellness. De opzet om de industriële setting van Antigone om te toveren in een knusse bar leek in dat opzicht erg geslaagd.

Maar in al die technologie schuilt ook gevaar. Zo bleek het moeilijk om de projecties perfect af te stellen op wat op de scene gebeurde, wat het algemene tempo

van het stuk fel naar beneden trok. Daarnaast zorgde muziek soms voor een stijlbreuk: zo lag de melige muziek ter ondersteuning van een melige dialoog misschien iets te gemakkelijk voor de hand.

Op verschillende momenten werd de mysterieuze sfeer van het stuk afgewisseld door komische passages. Deze deden vaak denken aan populaire televisieprogramma's à la *Het Eiland* en *In de Gloria*. Net als in deze programma's schetste het stuk de dramatiek van het gewone leven.

BEGIN

Doorspekt met humor vindt elk van de personages uiteindelijk zijn of haar weg naar de ondergang. Die personages werden geloofwaardig vertolkt door enthousiaste acteurs waarvan velen ook in het vorige

Kulakstuk meededen, waardoor ze ook goed op elkaar ingespeeld leken. Het is dan ook jammer dat er niet meer werd ingezet op de humoristische kracht van enkele personages, vooral bij het personage hermafroditische Wouter, plaatselijke dorpsgek.

Het scherm achteraan het stuk bleek ook bij aanvang van het stuk goed dienst te doen. Op een witte achtergrond werden net als in *In de gloria* silhouetten geprojecteerd van de verschillende personages. Even daarvoor had de toeschouwer een lange dialoog voor de kiezen gekregen over het hoe en het waarom van de moord op Herman. De start van een geslaagd avondje in *rewind*.

Louis Tobback leest 'Peter en de Wolf'

"Ik sympathiseer met het vogeltje"

Dat politici een aardig stukje toneel kunnen spelen is algemeen geweten. Dat is dan ook niet anders voor de Leuwense burgemeester Louis Tobback. Vorige week stond hij op de planken als verteller in Peter en de Wolf van Sergej Prokofjev. We ontmoeten de burgervader in de namiddag voor zijn grote première. Nerveus ziet hij er niet uit, eerder nieuwsgierig naar wat hem te wachten staat. Hij verliest er alleszins zijn gevoel voor humor niet onder.

TOM DEMEYER |

Veto: Bent u ooit een sprookjeslezer geweest?

Louis Tobback: «Ik denk dat wij vooral in de politiek al veel sprookjes gelezen hebben (lacht). Neen, dat ligt achter ons. Maar ik ben ik nog opgegroeid met *De gelaarsde kat*, de sprookjes van Perrault, *Roodkapje*, *Sneeuwitje*. Na de oorlog zijn daar dan de Disney's bijgekomen: *Bambi*, *Pinokio*. Maar ik denk ook aan *Gulliver's Reizen*...»

Veto: Leest u soms voor, aan uw kleinkinderen bijvoorbeeld?

Tobback: «Nu komt u op mijn privédomin, maar ja, ik heb al wel eens voorgelezen voor mijn kleinkinderen.»

Veto: U hebt dus al geïmproviseerd?

Tobback: «Voor dit heb ik nog niet geïmproviseerd, maar ik zal dat straks doen. Het optreden is om zeven uur dus ik heb nog vier uur om mijn leven te verbeteren.»

Veto: Dan zit u wel met serieuze concurrentie?

Tobback: «Ik heb daar een complex aan overgehouden (lacht). Wellicht zal dat straks doorwegen, maar enfin, dat is plankenkoorts.»

Veto: Bent u dan zenuwachtig voor vanavond?

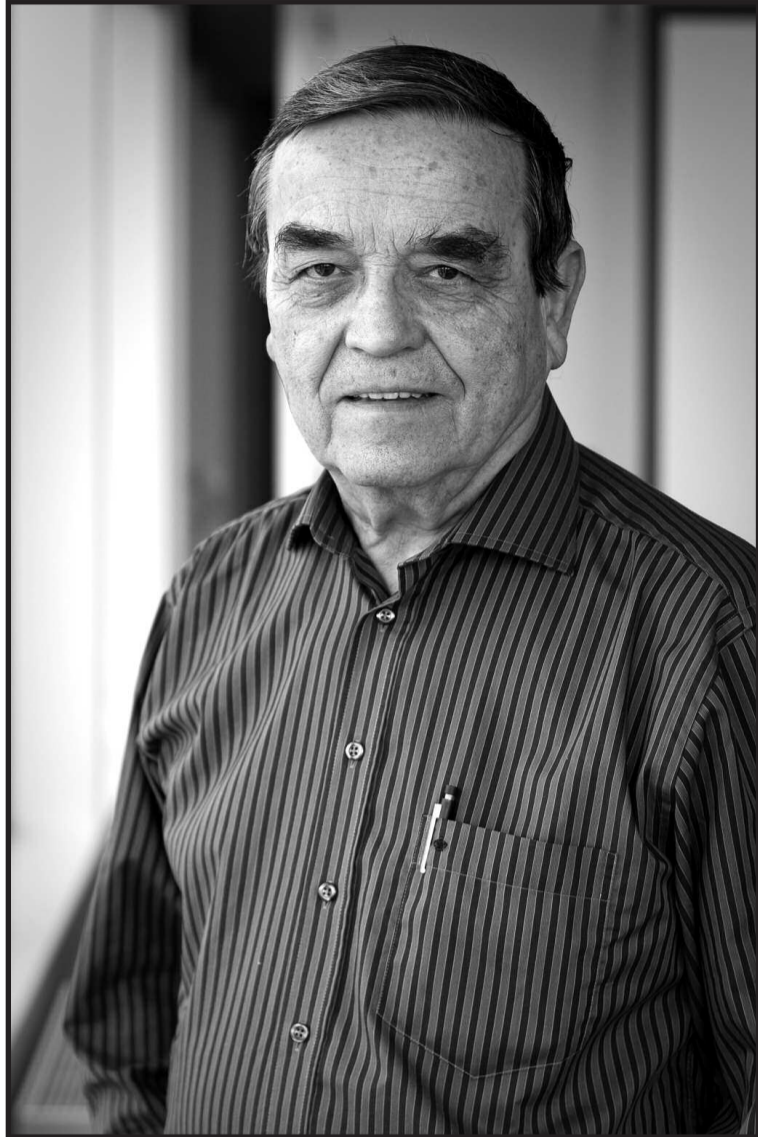
Tobback: «Euh. Waarom gelooft u dat niet?»

Veto: Meent u dat, na al die jaren politiek, dat u toch nog zenuwachtig bent om een sprookje op te voeren?

Tobback: «U suggereert daarmee dat ik gewoon ben van komedie te spelen en dat dat nu ook wel zal gaan. Neen dus, dit is iets heel anders. Je kunt die kinderen niets wijsmaken, die anderen daarentegen... (lacht)»

Veto: Bent u eigenlijk de wolf of de jager in de politiek?

Tobback: «Daar heb ik nog niet bij stilgestaan. Ik zou het eigenlijk niet weten. Ik sta aan de kant van het

LOUIS TOBBACK

luisterd. Een fluit, een hobo, hoorns, de pauken, de strijkers en vanavond met mij komt daar ook nog een rasp bij. (lacht)»

Veto: Uw Brusselse collega doet hetzelfde. Bestaat er gezonde competitie?

Tobback: «Als de andere geen kans maken dan kunt ge dat geen competitie noemen, hé (lacht). Maar goed, hij heeft ook wel het postuur om sprookjes voor te lezen.»

Veto: Bent u een geboren verteller?

Tobback: «Hoh, ik vind dat een zeer mooi stukje muziek en dat daar bij verteld kan worden vind ik mooi meegenomen...»

Veto: En dat u die verteller bent ook?

Tobback: «Dat is zeker meegenomen, want ik neem geen risico wat dat orkest betreft (lacht). Het kan best zijn dat dat orkest zijn reputatie op het spel zet.»

Veto: Heb u speciale vestimentaire normen opgelegd gekregen?

Tobback: «Straks ga ik mijn stadskostuum aantrekken. We gaan niet onnozel doen hé. Ik heb vastgesteld dat Benigni daar ook geen speciaal kostuum voor aantrekt.»

Veto: Moet u ook bepaalde rollen uitbeelden?

Tobback: «Dat zal ik straks pas te horen krijgen. Ik weet dat ik een eend moet nadoen, maar weet nog niet hoe dat in zijn werk zal gaan. Heb je kaarten?»

Veto: Neen, krijgen we er van u?

Tobback: «Neen, want het is uit-

"We gaan niet onnozel doen, hé"

COMPLEX

Veto: Kent u het sprookje van Peter en de Wolf?

Tobback: «Ja, dat is natuurlijk geen lange geschiedenis. Bovendien zag ik Roberto Benigni, die een paar jaar geleden nog een bloempot naar de rector droeg, onlangs hetzelfde sprookje vertellen in een televisie-uitzending.»

vogeltje. Ik sta zeker niet aan de kant van de jagers.»

Veto: Maar ook niet aan de kant van de wolf?

Tobback: «De jager, de grootvader en zelfs Peter worden geacht verantwoordelijk te zijn voor wat ze doen, want ze zijn van het superieure menselijke ras. De wolf, de eend, het vogeltje en de kat volgen hun in-

stincten, daar kun je niets aan doen. Die zijn onverantwoordelijk.»

RASP

Veto: Wat als u vanavond een prachtprestatie neerzet?

Tobback: «Zou ik het nog eens doen? Ik zal het voor u ook eens komen voordragen, als ge daarmee in slaap geraakt (lacht).»

Veto: Maar er zijn toch nog bekende Vlamingen of politici die wel eens een tekenfilm inspreken?

Tobback: «Ik denk dat mijn stem te herkenbaar is. Ik geloof trouwens niet dat mijn stemgeluid geschikt is om voor te dragen.»

"Ik heb nog vier uur om mijn leven te beteren"

Veto: Met welk karakter zou u uw stem associëren?

Tobback: «Ik zou het niet kunnen zeggen. Ge moet mij hier ook niet proberen te ontmoedigen, hé. Ik ga mijn best doen zodat die kinderen daar vanavond geen schrik opdoen.»

Veto: Kent u de muziek van het stuk?

Tobback: «Ja, ik heb dat eens be-

verocht. Je kan niet meer binnen. Het volstaat om een naam te zetten op een affiche en het stuk is uitverocht.»

Veto: Gaan uw kleinkinderen kijken?

Tobback: «Ik weet het niet, ik heb daar geen reclame voor gemaakt (lacht). Bovendien: ik wil niet dat die kinderen zich schamen voor hun bomp. (lacht)»

Cultuurkalender

DINSDAG 17/03

Met vuur spelen — De Roovers

Theater — vanaf 20h in de Schouwburg (www.30cc.be)

Oud — Studenten opleiding Drama Lemmensinstituut

Theater — om 20h in de Concertzaal van het Lemmensinstituut, Herestraat 53 (www.lemmens.be)

Saving lies — Random Scream / Davis Freeman

Theater — om 20.30h in STUK (www.stuk.be)

WOENSDAG 18/03

Guigui's Mad — Madiha Feguigui

Muziek — om 20h in de Minnepoort (www.30cc.be)

Met vuur spelen — De Roovers

Theater — vanaf 20h in de Schouwburg (www.30cc.be)

Old age — Studenten opleiding Drama Lemmensinstituut

Theater — om 20h in de Concertzaal van het Lemmensinstituut, Herestraat 53 (www.lemmens.be)

The Heptones

Jamaïcaanse reggaelegende

Muziek — om 20h in Het Depot (www.hetdepot.be)

DONDERDAG 19/03

Bal intiem: Lotte & Hester — Les Busiciens Sara & Hester

Muziek — om 20h in de Predikherenkerk (www.folkleuven.be)

Old age — Studenten opleiding Drama Lemmensinstituut

Theater — om 20h in de Concertzaal van het Lemmensinstituut, Herestraat 53 (www.lemmens.be)

Willem Vermandere

Muziek — om 20h in de Abdij van Keizersberg (www.davidsfonds.be)

Roadmovie — Braakland/ZheBuilding

Theater — om 20.30h in STUK (www.stuk.be)

The Sedan Vault + Madensuyu

Muziek — om 20.30h in STUK (www.stuk.be)

VRIJDAG 20/03

Displaced Sounds met Steven Feld, Zoe Laughlin en Aernoudt Jacobs

Muziek — om 20.30h in STUK (www.stuk.be)

Jazzora — Metafour

Muziek — om 21h in C.C.Oratoriënhof, Mechelsestraat 111 (www.oratorienhof.be)

ZONDAG 22/03

Moving Air

Klassiek — om 11h in de Minnepoort (www.30cc.be)

MAANDAG 23/03

Barzin

Muziek — om 22.30h in STUK

De Sprekende Ezels

Vanalles — om 20h in café De Metafoor (www.artforumvzw.be)

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook
op je radio**

Versa triomfeert op het Interfacultair Songfestival

Een verliefde glimlach en een nat broekje

Vorige dinsdag werd voor de zesentwintigste maal het Interfacultair Songfestival georganiseerd te Leuven. Razend benieuwd en nog wat lichthoofdig van het bloedgeven trokken wij naar Het Depot voor een avondje in de frontlinie van de rock-'n-roll.

GEERT JANSSEN |

Sonorroes mocht in naam van Medica het ijs verpulveren. Zij deden dit met een portie softrock waar wij geen vijf frank voor zouden geven. De zanger was weinig toonvast, maar de leadgitarist blonk uit in subtiliteit. Een technische panne halverwege haalde de schwing uit het optreden. Bij wijze van cover werd *I'm Yours* van Jason Mraz weinig origineel overgedaan. Menig meisje stond erbij en keek ernaar met een verliefde glimlach en een nat broekje.

Thick Fish vertegenwoordigde Babylon met vrolijke en levenslustige folkpop. Dat de frontman elk nummer van instrument wisselde (piano, sax, shakers) kwam de coherentie niet ten goede. Als cover bracht Thick Fish de standaard der standaarden: *Summertime* van

George Gershwin. Dat hadden ze beter niet gedaan: Thick Fish kon dit legendarische nummer weinig eer aandoen. Het laatste lied mocht er dan weer wel zijn, maar daarin deed de gitarist te hard zijn best.

PSYCHO KILLER

Royal Flush verdedigde de kleuren van LBK met een gloeiendhete portie funkrock alsof de Red Hot Chili Peppers anno *Blood Sugar Sex Magik* nooit verder waren geëvolueerd. Dat Royal Flush verkoos om van de heren *Purple Stain* uit *Californication* te coveren, kunnen we dan ook beschouwen als een historische fout. Verder werd er iets van The Eagles overgedaan. Normaliter haten wij The Eagles hartgrondig, maar voor één keer waren wij bereid dat door de vingers te zien. Royal Flush had namelijk als grote troef een adembenemend zangeres-

je die ook nog eens een aardig stukje kon zingen. Op ons huwelijksaanbod weigert ze voorlopig te antwoorden.

Apollonia diende zich aan met Ginger Sound. Ook hier was een ruime portie mooie meisjes aanwezig. Goede versie van *I Want You Back* van KT Tunstall, verschrikkelijke versie van *Everything's Not Lost* van Coldplay. Ginger Sound steunde bovendien op een heel vreemd samenraapsel van muzikanten. De drummer was een melkmuil, de bassist een oudere jongere, de gitarist gewoon *totally weird* op een *psycho killer*-achtige manier.

FILOSOFIE

Next up: Versa, het huisorkest van Politika. Tevens het meest originele dat we de hele avond te zien kregen. Een forse lap postrock, venijniger dan een kubieke meter nucleair afval. De dreiging werd adequaat vertaald in de lichtshow. Met Versa was het hek van de dam. Sterker nog: er was zelfs geen dam meer. Er was een overstroming.

Number six: Bar Stool Clichés namens NFK. Dit zes- à zevental ging bijna kopje onder aan te veel instrumenten. Wij houden best van een streepje viool en mondharmonica maar te veel van het goede is nooit goed. Bar Stool Clichés deden iets heel goed met — horresco referens — *Toxic* van Britney Spears en ook hun laatste nummer mocht er zijn. Last but not least hadden ze bij wijze van eye candy twee prachtige exemplaren van de vrouwelijke sekse op zang. Wij overwegen serieus om volgend jaar filosofie te gaan studeren.

GAY

Als voorlaatste trad DEViNE Soundsystem aan voor Bios. Een bende linkse rukkers met strakke doch dansbare neanderthalerrock voorzien van occasionele elektronisch accentjes. Cover *Enola Gay* van Orchestral Manouevres In The Dark paste totaal niet bij de rest. Wij waren wel fan van de heerlijk *silly* bindteksten.

Ten slotte kwam Low Profile ons in naam van de Pedagogische

Kring geselen met stevig gitaarwerk. De originaliteit droop er niet vanaf, maar de heren musicieerden met overtuiging. Hun hart zat op de goede plaats en ze hadden sympathie voor de duivel. Een covertje kon er niet vanaf maar dat droeg enkel bij tot het mystieke aura dat Low Profile omringde.

CONSERVATIEF

Wij gunden onze oren rust en onze reet een zeteltje terwijl de jury ging overleggen. De publieksprijs ging naar Sonorroes, maar in een democratie is domheid nu eenmaal geen misheid. De jury, bestaande uit leden van COEM, Red Zebra en Lenny & de Wespen, beloofde Low Profile met brons, DeViNe Soundsystem met zilver en Versa met goud. Die overwinning was volledig terecht. Plaatsen twee en drie beschouwden wij als onterechte, brave en zelfs conservatieve keuzes van de jury. Uiteraard weten wij het beter.

Afspraak volgend jaar? Dan zal vast wel iemand *Free Bird* coveren.

The Sedan Vault donderdag in STUK

“Wij proberen meer te doen dan over liefde schrijven”

Als de paranoïde sciencefictionsschrijver Philip K. Dick muziek zou maken, zou het resultaat kunnen klinken als The Sedan Vault. Wij gingen op café met de gebroeders Marius en Frederik Meeuwis, respectievelijk toetsen en bas.

GEERT JANSSEN & MATHIAS VANDEN BORRE |

Veto: “Vanguard” is bijna unaniem positief onthaald door de pers. Is dat belangrijk voor jullie?

Marius: «We zijn heel tevreden met wat er gedaan is met de plaat. *Humo* en *De Afrekening* waren immers met onze vorige cd nog onbereikbaar. Het is dankbaar om het dagpubliek ook eens te bereiken. Anderzijds hebben we toch gewoon de muziek gemaakt die we wilden maken. *Vanguard* is gewoon beter dan *Mardi Gras*.»

Frederik: «Mochten alle reviews slecht geweest zijn, dan was de plaat voor mij nog altijd een succes. Maar promotioneel: met enkel slechte reviews krijg je niet de shows vast die we nu doen. Helaas kijken de clubs daar dus naar.»

Marius: «We hebben met *Helmet* gespeeld. Toen dat *Afrekening*-nummer werd gespeeld, gingen de rockers met hun pint aan de toog toch even meer hun best doen om te luisteren.»

DISTORTIE

Veto: Is het moeilijk jullie plaat live te vertalen?

Frederik: «Het lijkt misschien onhaalbaar; dat was ook het eerste wat Arno Hintjens ons zei in de studio. Maar als je bedenkt dat we de plaat gewoon hebben gemaakt in ons repetitiekot met onze acht handen, dan weet je dat we het live ook kunnen. Een podium biedt bovendien meer mogelijkheden dan een hifi-installatie.»

Marius: «Danny Willems maakte naast onze videoclip ook live *visuals* aan de hand van Russische straatbeelden. Mensen die de rode draad uit *Vanguard* verwachten zijn nooit

teleurgesteld. En wie een rockshow wil, krijgt een rockshow: 't is hard en dynamisch en er wordt geschreeuwd met de nodige distortie.»

Veto: In hoeverre vertaalt de communistisch-revolutionaire thematiek van “Vanguard” zich in politiek engagement?

Marius: «*Vanguard* vertelt over vijf mannen die de maatschappij beu zijn en op stellingen klimmen om met stenen te gooien. Daarbij draait het eerder om een sociaal dan een politiek engagement. Maar we wilden dat niet te uitdrukkelijk invullen. *Rage Against The Machine* is een heel interessante groep, maar die zingt: “Jij moet actie ondernemen! Nu!” Een beetje betweterig als je het ons vraagt.»

Frederik: «Wij proberen meer te doen dan over liefde te schrijven. Er zit een liefdeselement in, maar dat is niet de kern.»

BOKSIJZERS

Veto: Afgaande op *namedrops* als *La Muerte*, *Front 242*, *Arno* en *Danny Willems* lijken jullie goed op de hoogte te zijn van de vaderlandse rockgeschiedenis.

Frederik: «Wij weten waar we vandaan komen. Onze muziek kan niet tot stand komen zonder die achtergrond, vaderlands of niet. Wij creëren niets radicaal nieuws, wij zijn voortbouwsels op wat al geweest is.»

Marius: «De groepen die we aanhalen zijn Belgen die iets speciaals hebben gedaan. Ik vind *Goose* super en heel straf, maar dat hippe en sexy genre inspireert me niet. Arno wil niet hip zijn en daarom is hij net supersexy. *La Muerte* ook, dat was een en al *underground* imago. Als gadgets verkochten zij in de zaal messen en boksijzers.»

Veto: De *perstekst* van “Vanguard”

spreekt over het internationale karakter van de plaat.

Frederik: «Nederland loopt zeer vlot. Binnenkort trekken we ook naar Frankrijk en Duitsland.»

ten aan. Dat heeft altijd meer impact dan wanneer ik zelf op een deur ga kloppen. Daarnaast krijgen we daar wat studiotijd en zouden we binnenkort in de grote zaal een show

voor ons een belangrijke groep geweest omdat die ontstond op een moment dat wij zelf niet goed wisten wat we zouden doen. Het moest indie zijn, maar dat genre was een

(LISA DEVELTERE)

Marius: «Het voordeel aan Nederland is dat ze er echt zitten te kijken naar België. Er is daar een nieuwe groep, *De Staat*, die worden omschreven als een Nederlandse groep met de Belgische eigenzinnigheid. België is daar echt een soort graadmeter.»

Veto: En dat ander stukje buitenland: *Wallonië*?

Frederik: «Daar spelen we wel.»

Marius: «Maar dat is echt een ander land.»

Frederik: «Er is een barricade.»

BOTSEN

Veto: Jullie zijn *artist in residence* in de *Ancienne Belgique*. Wat houdt dat precies in?

Frederik: «Zij spreken hun contac-

krijgen. Kortom: ze pushen ons en laten iedereen weten dat wij er zijn.»

Veto: Jullie hebben *voorprogramma's* gedaan voor heel uiteenlopende artiesten, van *singer-songwriters* tot enorm zware dingen. Wat *verkiezen* jullie zelf?

Frederik: «Het mag altijd botsen: dan hebben we het meeste kans om nieuwe mensen te overtuigen. Binnenkort spelen we op *Novarock* voor *Zita Swoon*: qua publiek niet echt ons ding maar toch interessant om te bereiken. Ook omgekeerd: op *Groezrock* spelen we hoofdzakelijk met *hardcore* groepen.»

Marius: «Dat we nooit perfect bij een groep passen is omdat er veel verschillende elementen in onze muziek zitten. *The Mars Volta* is

beetje saai aan het worden. Dan was daar plots *The Mars Volta* die er elektronica op een alternatieve en niet-dancy manier in verwerkte.»

Frederik: «We worden vaak vastgepind aan *The Mars Volta*. Wordt elke groep zo vastgepind op een band uit het verleden of staar ik mij daar blind op?»

Marius: «Misschien is ooit iemand begonnen met die vergelijking en houdt dat zichzelf in stand. Ik vind onze eerste cd qua uitwerking en arrangementen veel meer *The Mars Volta* dan de tweede. Anderzijds: als *STUK* zo iets doet als *Vadermoord...*»

Frederik: «Wij zouden niet *The Mars Volta* doen. Wel *Guns N' Roses*.»

Openingsavond InterFacultair Theaterfestival toont teasers deelnemende toneelkringen

Be there, or be nen onnozelèr!

In de Museumzaal van de Universiteitshallen toonden de acht verschillende kringen de teaser van hun toneelstuk. Ze hopen hiermee de andere groepen benieuwd te maken naar hun voorstelling, en zo ook publiek te lokken.

FILIP TIELENS |

Sinds dit jaar organiseert LOKO het IFTf, terwijl het vorig jaar (toen nog ITF) georganiseerd werd door Leuven Speelt. Het zag er allemaal wat professioneler uit, in een exclusievere locatie ook. Omdat iedereen zeer goed op tijd aanwezig was, hadden de uitgenodigde acteurs, regisseurs, kostuummakers en decorbouwers van de deelnemende kringen genoeg tijd om zich aan het imposante decor van de museumzaal te vergapen.

TEASE ME

Na het obligate dankwoordje was het de beurt aan Historia om de spits af te bijten. Van teasers hadden zij duidelijk nog niet veel kaas gegeten, hopelijk wordt hun humoristisch stuk *Kaas enzo* iets beter. Dat een teaser meer kan zijn, bewees Politika. Voor hun stuk *Salome* brachten zij een medley van *Kiss Me* en *Hard Times* op gitaar, terwijl de (maar liefst 28) ac-

teurs in de zaal rechtstonden en "Ooit Johannes, ooit zal ik je kussen, en je zult je niet verzetten" fluisterden.

De flosj voor beste teaser mag wat ons betreft zeker naar Katecheta gaan. Twee dames lieten ons schuddebuiken van plezier door te spelen met de clichés van godsdienstwetenschappen, om ons — atheïst als we zijn — te overtuigen om vooral niet naar *Past het!* te komen kijken. Laat onze nieuwsgierigheid nu net wél geprikkeld zijn. Dat was ook het geval bij het mooie filmpje van Babylon, waarin zij hun stuk *Alles behalve* aanprezen. Knap werk. Iets minder waren wij geïmponeerd door de teaser van Wina, waarin zij een niet zo goed voorbereide scène uit *l'Avare (De Vrek)* van Molière brachten.

GELUIDSPROBLEEM

NFK sleepte ons mee naar de communistische partij voor hun stuk *Rode handschoenen*. Alleen jam-

mer dat hun ballon pas twee seconden na het gewerschot plofte. Nog meer synchronisatieproblemen bij Alfa, die onze interesse ook trachtten te trekken met een filmpje. Helaas liep het geluid zo'n tien seconden voor op het beeld. Best hilarisch, maar de boodschap hebben wij niet begrepen, behalve dat het in hun *Ge moogt hem hebben* ook over seks ging. De grote afwezige was Janus. Dit gezelschap van internationale studenten stuurde hun kat en liet een standaardtekstje voorlezen door de presentatrice, waarin ze ons een improvisatiestuk beloofden.

De openingsshow zat er na veertig minuten al op. Wat ons betreft had het showgehalte iets de hoogte in gemogen. Een iets zwaarder presentatie, een woordje van de jury, en een streepje muziek hadden de avond echt een glorieuze uitstraling kunnen geven. Ondanks het uitstekende niveau van de omkadering, bleef dit toch een beetje een opgeklopte, doch fijne avond. En dat velen vooral uitkeken naar de receptie, was volledig gerechtvaardigd toen bleek dat LOKO niet keek op een goede fles champagne meer of minder.

Onder de toga (18): Roger Burggraeve (Godgeleerdheid)

Boeken en politiefuitletons

Elke week legt een professor zijn toga af en daarmee ook een verklaring van zijn goede smaak. Zonder ambtskleed zijn academici immers sneller geraakt, en daar draait het om als Veto hen vraagt welke kunst of cultuur hen kan vervoeren. Deze keer ontvangt professor Roger Burggraeve, theoloog, filosoof en priester ons in zijn woning in het Heilige Geestcollege waar boeken omnipresent zijn.

JELLE DEHAEN |

Roger Burggraeve: «Ik ben niet zo'n grote filmkijker en ook van muziek hou ik niet zo enorm veel. Zoals je kan zien lees ik vooral graag. Een van mijn favoriete boeken is *Merkstenen* van Dag Hammarskjöld. Dat boek ligt altijd binnen handbereik, vooral als ik geen lessen moet voorbereiden. *Merkstenen* zijn losse dagboekfragmenten zonder echte samenhang. Maar het is niet gewoon een objectieve weergave van wat er gebeurd is, het vertelt over zijn worsteling met existentiële thema's. Het is een heel rijk boek. Boeken zijn voor mij een soort doorkijkbloes; je kan rechtstreeks naar de werkelijkheid kijken of via een soort bemiddelaar.

nooit vrijblijvend. Dat heeft zeker te maken met mijn christelijke opvoeding. Mijn ouders waren zeer christelijke mensen die sterk sociaal geëngageerd waren. Mijn vader zei altijd: "Ge leeft niet alleen voor uw eigen profijt." Dat heeft mijn kijk op de werkelijkheid sterk beïnvloed. Misschien voel ik me daarom zo aangesproken door Hammarskjöld. Hij is intellectueel zeer rijk, maar ook radicaal geëngageerd.»

BIJBEL

«Een favoriet boek lees je meer dan één maal. Het kan soms, bijvoorbeeld op een moment van crisis, een bepaalde betekenis geven, maar twee weken later een hele andere betekenis tonen. Een favoriet boek is onuitputtelijk, zowel existentieel als intellectueel. Zo lees ik ook de Bijbel. In de Bijbel zit heel wat waar je niets mee kan doen, maar dat vind ik niet erg. Toch zie ik de Bijbel als een doorkijk, zo leer ik hoe de mensen die die teksten schreven de wereld en God zagen.»

«Zoals je ziet schrijf ik in mijn boeken. Een boek is voor mij geen sacraal, *untouchable* object, zelfs de Bijbel niet.»

Veto: *Leest u ooit gewoon ter ontspanning?*

Burggraeve: «Lezen kan wel ontspannend zijn, maar nooit gewoon

“Bij sport zie je de reële mens”

Het gaat hier niet zozeer om herkenning, maar wel om het krijgen van een nieuwe kijk op de werkelijkheid zodat je misschien iets kan leren.»

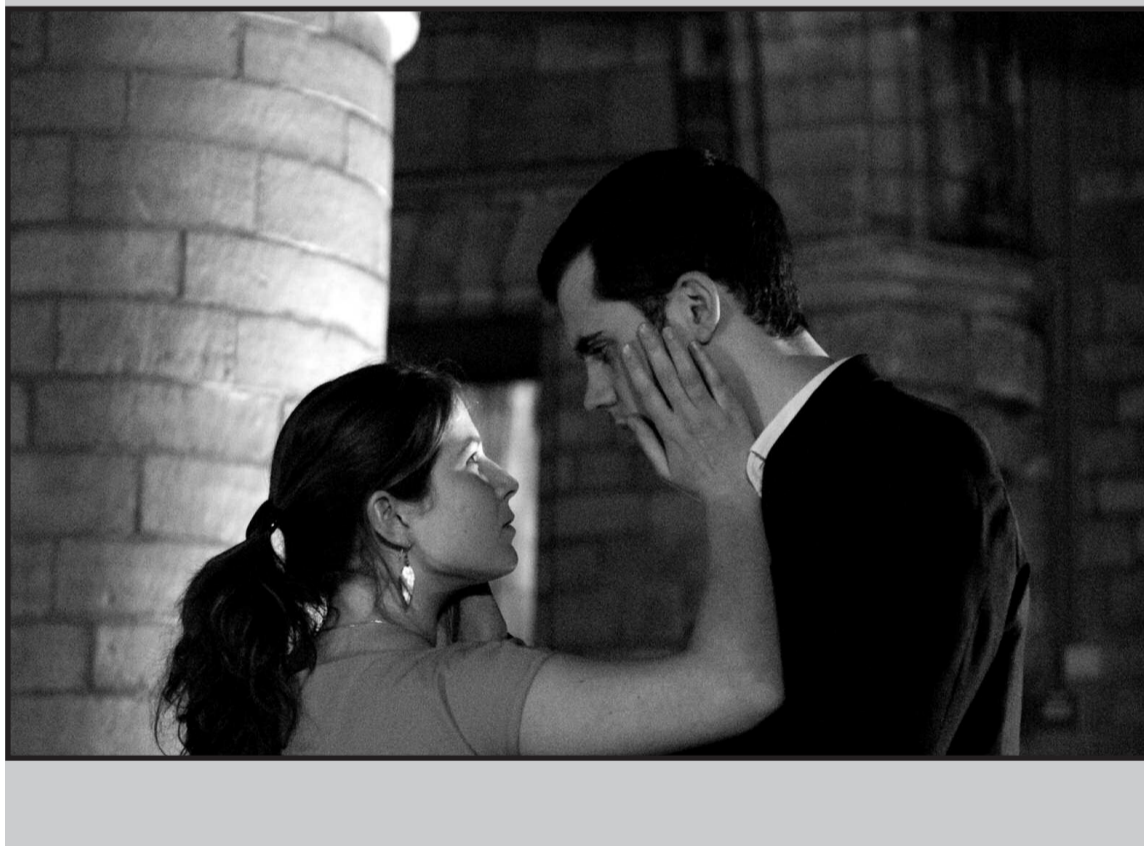
Veto: *Wat hebt u geleerd van Hammarskjöld?*

Burggraeve: «Dat geloven niet enkel van buitenaf komt, dat het ook met je eigen zielenverhaal te maken heeft. Het heeft te maken met wat je te vervullen hebt in dit leven, met het ervaren van grenzen, je eigen hartstochten, sterktes en zwaktes.»

Veto: *Lezen is geen vrijblijvende ervaring voor u?*

Burggraeve: «Een tekst is voor mij

fun. Weet je wat ik doe als ik me echt wil ontspannen? Dan kijk ik naar politiefuitletons. Maar geen flauwe dingen zoals *Flikken*. Begrijp me niet verkeerd, dat is ook wel goed, maar daar zitten te veel nevenintriges in. Ik kijk liever naar *Morse* of *Lewis*. Je weet bij zo'n feuilleton dat het goed gaat aflopen. Het is ook heel duidelijk: kwaad is kwaad en goed is goed. Dat is in het echte leven niet zo, daar is alles een mix. Waar ik ook van hou, is de koers. Bij sport zie je de reële mens: zijn vechten, zijn streven, het tragische.»

Amerikaans theatercollectief brengt met W.M.D. een politieke boodschap

Dan toch geen weapons of mass destruction in Irak

Het New Yorkse gezelschap *Sponsored By Nobody* speelde afgelopen dinsdag het theaterstuk "W.M.D. (Just The Low Points)" in de theaterstudio van Braakland/Zhe Building. In deze politieke satire draait alles rond de dag dat bekend raakte dat er in Irak dan toch geen massavernietigingswapens waren.

FILIP TIELENS |

Weapons of Mass Destruction ging begin maart in première in de Vooruit in Gent en speelt nog de hele maand in Vlaanderen en Nederland. De Leuvense actrice Jessa Wildemeersch (bij het brede publiek vooral bekend uit *De Kavijaks*) is een van de drijvende krachten achter het gezelschap en geen onbekende voor Braakland. Jessa woont zelf in de VS en kon met dit stuk dan een keertje de overstap maken naar de andere kant van de oceaan.

OSAMA

Na de aanval op de Twin Towers in New York viel het Amerikaanse leger eerst Afghanistan binnen. Twee jaar later volgde Irak. De regering van dat land werd ervan beschuldigd banden te hebben met Al Qaeda en over nucleaire massavernietigingswapens te beschikken, ook al was dat nooit bewezen. W.M.D. opent met een persconferentie op 8 januari 2004, de dag waarop een rapport verscheen dat het bestaan van zulke wapens ontkennde. De Amerikaanse media besteedden amper aandacht aan dit

nieuwsitem, maar lieten andere thema's de revue passeren, zoals sport en entertainment.

Deze voor een Europees publiek eerder onbekende nieuwsberichten werden via projecties en geslaagde imitaties ingewerkt in het geheel. Zo worden de acteurs gaandeweg ook afgeleid van de saaie persmeeting door tijdschriften, verkleedpartijen en elkaar. Camera's filmen live wat er gebeurt en tonen het op tv-schermen verspreid in de zaal. Ergens achterin spelen ook filmpjes over Bush, Cheney, Rice en Powell. Wij onthielden vooral dat die dag — o, ironie — ook Osama Bin Laden jarig was. Tal van Amerikaanse auteurs passeren de revue, waardoor het als Belgische toeschouwers soms moeilijk volgen is, wegens het gebrek aan achter-

grond. Naast de massavernietigingswapens verwijst W.M.D. (*Just The Low Points*) ook naar het stuk *LSD (Just The High Points)* van het Amerikaanse gezelschap The Wooster Group uit 1983.

ABU GHRAIB

W.M.D. is eigenlijk een *work in progress*. Aanvankelijk was het stuk 20 minuten lang, nu is het uitgebreid tot anderhalf uur. De vondsten en details die er in verwerkt zitten, zijn ontelbaar en — helaas — ook meestal ondoorgrondelijk. Dat neemt niet weg dat je als leek in deze materie toch een boeiende avond kreeg. Wij verveelden ons niet; de Amerikaanse theaterstijl verschilt immers enorm van wat er meestal op de Vlaamse podia te zien is. Alles baadde in een *sense of Americani-*

sation, van het *breaking news* in CNN-stijl tot het American Football, dat blijkbaar wel belangrijk genoeg was om de journaals te halen. De Irakese acteur die meespeelde mocht nu zelf eens de beul uithangen zoals de Amerikanen in Abu Ghraib deden.

Het tweede bedrijf verloor zich wel wat in een te chaotisch en uitgesponnen politiek debat, maar de persoonlijke ontboezemingen op het eind maakten veel goed. Elk van de — geweldige — acteurs vertelde wat hij of zij deed op die achtste januari; Jessa zelfs in het Nederlands. Net zoals wij nog steeds weten wat we deden op 9/11, al gaat de vergelijking misschien niet helemaal op.

KULEUGEN

Maandag 16 maart 2009 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 18 — www.kuleugen.be

Uw rectorskandidaat: Geert Janssen

Steekkaart

Sterrenbeeld: scorpioen

Hobbies: potenrammen

Lievelingskost: spaghetti
bolognaise

Lievelingskleur: zwart

Favoriete seizoen: het
wielerseizoen

Favoriete vakantieoord:
Molenheide

Favoriete schilder: Klaus Van
Der Spoel

Favoriete film: De Hel van
Tanger

Favoriete acteur: Steph Goossens

Favoriete Disneyfiguur: Winnie
The Pooh

Favoriete muziek: Lenny & De
Wespen

Favoriete schrijver: Pieter Aspe

Favoriete restaurant: Alma 2

Favoriete studentenkrant: Veto

Toekomstplannen: middagdutje

Droomjob: rector

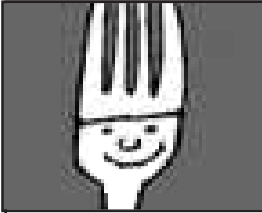
Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

KNIP DEZE
FREDDY
WEG, HANG
DEZE
POSTER AAN
JE RAAM EN
STEUN ZO
JOUW
KANDIDAAT!

Menu van de week

in Alma 1-2-3

17 - 21 maart 2009

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Hamburger met ketchupsaus en slaatje A2+A3	2,60
Kipkroketten met sweet thai saus	4,50
Kippenlapje met groenten en saus A3	3,90
Macaroni met mornaysaus 	3,90
Spaghetti bolognaise	2,60/3,00
Steak met groenten en saus	4,90
Zalmforefilet met mousselinesaus	4,90

woensdag

Braadworst met rode kool A1+A2	2,60
Cannelloni	4,50
Koninginnenhapje A1	3,40
Lamssteak met tijmsaus en wortelblokjes	4,90
Spaghetti bolognaise A3	2,60-3,00
Vegetarische loempia met Indische saus 	3,40

donderdag

Bladerdeeg met geitenkaasmousse 	4,90
Kalkoenlapje met jagersaus en broccoli	3,90
Kalkoensteak met Provençalse saus A1+A3	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A1	3,90
Koninginnenhapje A2+A3	3,40
Spaghetti bolognaise A2	2,60-3,00
Steak met groenten A3	4,50
Steak met groenten en saus A2	4,90
Varkensgebraad met archiducsaus	4,50

vrijdag

Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A3	4,50
Koninginnenhapje A1	3,40
Paprika gevuld met quorn 	3,90
Romige varkensblanquette met champignons	2,60
Rundsbrochette met ui en paprika	4,50
Steak met groenten A1	4,50

zaterdag

Braadworst met rode kool	2,60
Koninginnenhapje A1	3,40
Lamssteak met tijmsaus en wortelblokjes A2+A3	4,90
Steak met groenten en saus A1	4,90
Vegetarische loempia met Indische saus 	3,40

Filmticket voor slechts 5€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius** en **Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

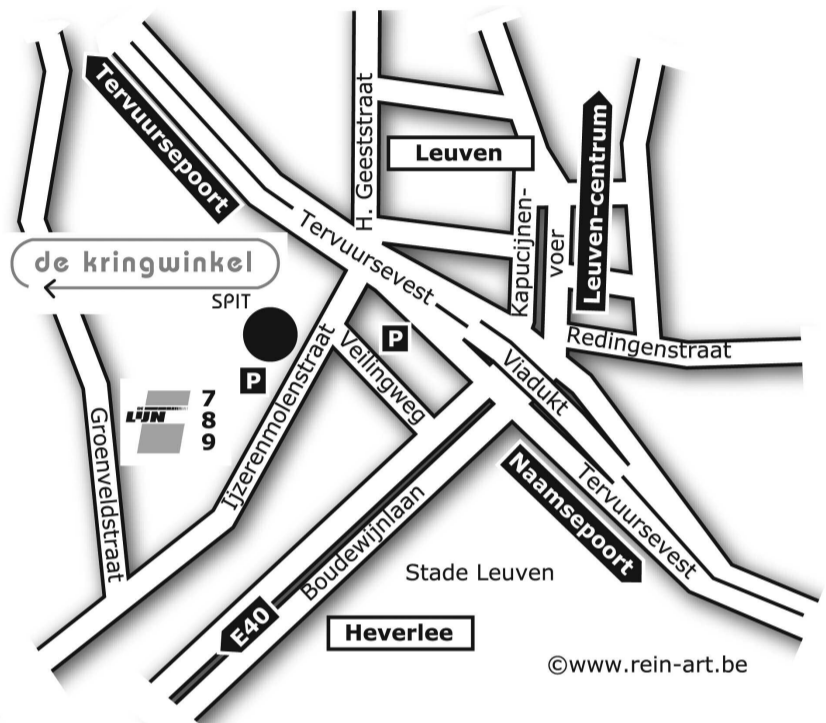
De Kringwinkel SPIT:
Ijzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u

zat: 10 - 17u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Colofon |

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 35 - Nummer 18
Maandag - 16 maart 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Ken 'bloemkool' Lambeets

Redactiesecretaris & V.U.:

Christoph 'pastinaak' Meeussen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:

Maud 'wortel' Oeyen, Els 'aardappel' Dehaen, Christine 'knolselder' Laureys, Eric 'aubergine' Laureys & Roel 'boomkalebas' Moeurs

Medewerkers deze week:

Rémy 'rucola' Amkreutz, Jeroen 'moeskroen' Baert, Joachim 'broccoli' Beckers, Pieterjan 'aardpeer' Bonne, Ruben 'spruitje' Bruynooghe, Nele 'waterkers' Bruynooghe, Liesbet 'rode kool' Coolen, Jeroen 'asperge' Deblaere, Pieter 'komkommer' Declercq, Jurgen 'spinazie' D' Ours, Tom 'snijboon' Demeyer, Lisa 'doperwt' Develtere, Wouter 'schorseneer' Dhaese, Philip 'champignon' Gallasz, Maarten 'ajuin' Goethals, Geert 'venkel' Janssen, Frederik 'moeraspaprika' Herregodts, Herlinde 'olijf' Hiele, Simon 'venkel' Horsten, Michiel 'augurk' Leen, Silke 'witloof' Loomans, Eszter 'radijs' Riho, Ide 'courgette' Smets, Andrew 'tomaat' Snowball, Frederik 'peterselie' Tielen, Kris 'savooi' Vanelderden, Bo 'boterraap' Vanluchene

Cartoons:

Negu & Sh3Ll4C

DTP:

Ken Lambeets, Christoph Meeussen, Roel Moeurs, Herlinde Hiele & Els Dehaen

Eindredactie:

Roel Moeurs, Els Dehaen & Maud Oeyen

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (groenten, tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactie-adres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Kringkalender |

Kringkalender**Cultuur**

Ithaka@Gebouw
Aardwetenschappen –
Redingenstraat op 24/3 om 19u
Ithaka 17@Instituut voor
Aardwetenschappen,
Redingenstraat 16 op 24/3 om 19u

Ekonomika

Eko TD@Lido op 24/3 om 21u

Eoos

Eoos & Mecnas present Sexy in a
Uniform TD@Rumba op 18/3 om
22u

Politika

slimste preses van Leuven@PDS op
18/3 om 21u

Sport

Studentenmarathon@Universitair
Sportcentrum op 18/3 om 17u
WSF – Inlinehockey@locatie later
te bepalen op 25/3 om 18u (CM) |

Oplossing |

7	2	8	4	9	3	5	1	6
9	6	3	5	8	1	4	2	7
4	1	5	6	7	2	3	8	9
3	4	7	1	2	6	9	5	8
6	8	1	7	5	9	2	4	3
5	9	2	3	4	8	6	7	1
8	5	6	9	1	4	7	3	2
1	7	9	2	3	5	8	6	4
2	3	4	8	6	7	1	9	5

Minisudoku |

				4		2	9	
4	8				7			
2	9	5		3				
		9		1	8	5	4	
	1							
	4	2	7		3	6		
			3	8	1	7		
		6	5		4		8	9
		7	2	6				

Wij tikken met plezier al uw werkjes.
Kris Rosselle
Hof ter Bekelaan 12
3020 Herent-Winksele
Tel. 016/20 70 77
(advertentie)

Zoekertjes |

Geert zoekt poëtica. ***

Remy zoekt

inburgeringscursus. ***

Maud zoekt poes zonder

ziekte. * VVS zoekt**

adequate voorzitter. ***

Klaas zoekt dossierkennis.

***** Heptones zoeken tijd**

voor een interview. * Ken**

zoekt schoensmeer. ***

Elisabeth zoekt goede film.

***** Veto zoekt voorpagina-**

artikel. * Els zoekt niets.**

***** Christoph zoekt**

kroonkurkenwipper. ***

Louis zoekt acteertalent. ***

Tom zoekt ticket voor Peter

en de Wolf. * Simon zoekt**

diplomatie. * Bo zoekt**

antipathieke juryleden.

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

KULeuven |

VVS ontgoochelt direct

VVS stond op zijn laatste beentjes en ziet nu een lange weg van revival voor zich. Om komaf te maken met oude wantoestanden diende het oude bestuur te wijken en kwam de voorzittersstoel vrij. Een vrij postje, dat vraagt om Klaas Keirse.

De remonte van VVS begint met een dieptepunt. De verkiezing van Klaas Keirse op de Algemene Vergadering was een lamentabele vertoning. Je verwacht dat een groep gemotiveerde en vertegenwoordigende studenten met een goede ingesteldheid een zekere vorm van inzicht en gezond verstand zou vertonen... Niet dus.

OBAMA

Keirse, die zijn kandidatuur had begonnen met een quote van Barack Obama, veraste wel met originele uitspraken. Zo sprak de bescheiden West-Vlaming de volgende woorden: "Dossierkennis heb ik niet". En dat moet ons vertegenwoordigen?

Ook zijn algemene populariteit weet hij aangenaam te duiden: "Velen van jullie kennen mij wellicht niet, en omgekeerd is dat evenzo, maar ik wil toch jullie voorzitter worden". Een goede argumentatie om voorzitter te worden.

Haiku van de week:
Toback als de wolf
die met mij huilt in het bos
tranen rusten nooit
(Geert S. Simonis)

K.U.Leuven - Veto klaagt aan!

STAD GENT PLAGIEERT LEUVENS STUDENTENBLAD

Al jaren woedt er een bitse vete tussen Leuven en Gent als waren ze de beste studentenstad van België. De strijd wordt sinds vorige week nog bitser gespeeld. Zo heeft de UGent haar eigen stadsbestuur overtuigd het logo van het Leuvense studentenblad Veto schaaamteloos te kopiëren. Experts zijn het er alvast unaniem over eens. Deze twee logo's zijn op dezelfde principes gebaseerd.

In Gent was er alvast veel commotie ontstaan. Velen vonden het te rood, te blauw, of zelfs te lelijk of te 'in-vier-minuten-tijd-

gemaakt'.

Lei Devroux, grafisch ontwerper, ziet in de hellingsgraad, het vierletterige logo maar vooral de afwisseling van blauw en rood logo een groffe schending van het copyright.

Ken Lambeets, hoofdredacteur van het Leuvense blad Veto wil zich alvast niet laten doen: Dit is te gek voor woorden. Zo'n schaaamteloze kopie maken van ons logo. Dat zint ons niet. Ik kom persoonlijk naar Gent als het moet! Toevallig moet ik daar toch zijn volgende week. Zie maar uit dus!"

“Zappen van de ene cultuur naar de andere”

“Je wordt ‘s morgens wakker, je hebt een heel grote familie en je hebt geen geld.” Voor velen zou het een ramp zijn, maar Marie Daulne leerde ermee om te gaan. Nu is haar situatie heel wat verbeterd, maar ze is haar afkomst nooit vergeten. Bezorgd om vrouwen in Oost-Congo en Gaza bracht ze op de Internationale Vrouwendag een benefietconcert in de Koninklijke Vlaamse Schouwburg in Brussel. Nadien vertelde ze meer over vrouwen, racisme en koninginnen.

LIESBET COOLEN & JEROEN DEBLAERE |

Veto: De opbrengst van het optreden was bedoeld voor vrouwen in Gaza en Oost-Congo. Waarom wou u hen meer dan anderen steunen?

Marie Daulne: «Ik ben geboren in Congo en het was Jan Goossens (artistiek leider bij KVS, red.) die vroeg of ik iets wou doen. Ik heb meteen ingestemd, want ik wil altijd iets terugdoen voor het land. Twintig jaar geleden startte ik met Zap Mama en toen zong ik liedjes uit Congo. Ik moest iets terugdoen, iets teruggeven, omdat ik geïnspireerd was door de vrouwen die nu lijden.»

Veto: Volgt u de situatie in Oost-Congo nog steeds van nabij?

Daulne: «Ik probeer alles te volgen in de wereld. Ik beschouw mezelf niet als een nationalist, maar als een burger van de wereld. Ik voel me alleszins geen deel van een natie. Nu woon ik hier omdat mijn kinderen hier wonen, maar mocht ik hen niet hebben, dan zou ik véél meer reizen. Maar ik hou van mijn kinderen en België is best een goed land om een gezin te hebben.»

BLOED

Veto: Bent u bezorgd om de situatie in uw geboorteland?

Daulne: «Absoluut. Mijn moeder was een van de slachtoffers. In de jaren zestig was er een grote politieke opstand en toen probeerde men alle Belgen te vermoorden. Aangezien mijn mama getrouwd was met een Belg, moesten wij — samen met veel andere Belgen — schuilen in het woud, waar de Pygmeeën zich over ons ontfermden.

“Ik ben geboren met de geur van bloed”

De meeste Belgen overleefden het, maar mijn vader werd er vermoord. Mijn mama heeft toen veel geleden. Ze vertelde verhalen die doordrongen waren van bloed; ik ben geboren in de geur van bloed. Zij heeft me heel goed opgevoed en me sterk gemaakt.»

Veto: Hoe deed ze dat dan?

Daulne: «Door de waarheid te zeggen. Ze heeft nooit iets verzwegen of verdoezeld. Ze duwde me met mijn neus op de realiteit: “Je wordt wakker ‘s morgens, je hebt een heel grote familie en geen geld. Leer ermee omgaan.” Mijn moeder heeft me geleerd te overleven, ze heeft me ook geleerd dat mijn huidskleur er niet toe doet, want in die periode was er echt veel racisme. Ik groeide op met die moeilijkheden.»

BLANK

Veto: U was zelf slachtoffer van racisme?

Daulne: «Ja hoor.»

Veto: Hier in Brussel?

Daulne: «In Brussel, maar ook op het platteland. Toen we naar België kwamen, woonden we een tijdje in

Wallonië en daar waren mensen echt bang van ons. Ze waren bang van hoe anders we waren. In die tijd waren ze dat nog niet gewoon. Ik herinner me hoe sommigen op het platteland naar ons toe kwamen en ons aanraakten.»

(PERSFOTO)

«Ik zie mezelf niet als zwart, maar als een mix. Dat is ook logisch; wanneer ik naar Afrika ga beschouwen ze me als blank. In Afrika ben ik de *white girl*. Ik heb ook geluk gehad met mijn blanke

familie. Ze zijn echt erg humanistisch; ze zijn *merveilleux*. Ik werd omgeven door liefde, ik werd bekeken als een mens en ik heb veel kansen gekregen om dingen te zien, maar ook om te delen.»

Veto: U wil delen door uw muziek?

Daulne: «Muziek was toen het makkelijkst voor me. Ik deed ook veel andere dingen: schilderen, sport, etc. Ik dacht dat ik hoogstens dertig zou worden. Ik wou iets maken dat bij mijn levensfilosofie aansloot. Ik dacht: ik wil iets aan het universum bijdragen, iets waar ik mijn laatste ademhaling aan wil wijden.»

«Op dat moment reisde ik naar Congo omdat ik het land van mijn mama wilde leren kennen. Daar kwam de inspiratie. Ik hoorde de verhalen over mijn moeder, ik hoorde de verhalen over mijn vader. Toen wist ik dat ik wilde zien wat er in de hele wereld gebeurt en dat ik me actief wou opstellen. Ik wou reizen en zingen. *Singing is action, you know.*»

Veto: Dus u bent pas beginnen zingen nadat u naar Congo ging?

Daulne: «Ja, ik had oorspronkelijk

helemaal geen doel gezien in muziek. Mijn mama leerde me Afrikaanse slaapliedjes en verhalen en ik wou dat in Congo wel zelf eens gaan bekijken. Ik wou de verhalen horen, de jungle zien. Ik ontmoette daar een groep vrouwen en toen dacht ik: “Dit is het, dit wil ik doen.”»

DIKKE NEK

Veto: Wat is er zo fascinerend aan Afrikaanse verhalen?

Daulne: «Het verschil is (pauze), in Congo, als iemand pijn heeft — psychologisch of zelfs fysisch —

te doen. Ik kan me door alles laten inspireren. Er zijn bijvoorbeeld invloeden in mijn muziek van de Indische en Braziliaanse muziek,

“I am more Ghandi-style”

maar ook van klassieke muziek. Het is natuurlijk wel zo dat ik gevormd ben door mijn geschiedenis, dat kan ik niet ontkennen. Maar ik ben bijvoorbeeld ook vaak in Amerika en dat beïnvloedt me eveneens.

keld naar de meer populaire *hip-hop, soul en funk?*

Daulne: «Ik breng veel meer dan dat genre alleen. Ik breng ook Ara-

bische, Marokkaanse en Indische invloeden in mijn muziek. Beatbox ook. Al die stijlen hebben te maken met de samenleving en met cultuur. Als ik ze breng zeg ik: “Deze stijlen komen uit jouw land”. Toen ik Indische liedjes bracht, zei men in Amerika: “Waar haal je dat vandaan? Wat ben je slim!”. Wat wil je, sommigen drinken enkel cola en eten hamburgers; ze weten niets af van India. Ik wil dat mensen zien dat er ook andere culturen bestaan, andere levensgewoonten en dat ze zich bewust worden van hun eigen manier van leven.»

«Toen ze me in de Verenigde Staten voorstelden, zeiden ze: “Here comes the queen from Africa”. In het begin, met mijn Belgische mentaliteit, vond ik dat heel vreemd. Ik wou geen koningin zijn. Maar als je je niet zo presenteert, dan luistert niemand naar je.»

Veto: Nu begint u te geloven dat u een koningin bent?

Daulne: «Ja! Ik zeg tegen alle Belgen: *Be a queen!*»

Veto: Werd u ooit als vrouw gediscrimineerd?

Daulne: «Nee en daar ben ik gelukkig om. Of ja, één keer, in Marokko, toen mijn bagage gestolen was en ik Marokkaanse kleren moest kopen, beschouwde men mij als een inheemse Marokkaanse vrouw. Toen heb ik gemerkt hoe vreselijk het voor die vrouwen moet zijn om dagelijks zo behandeld te worden in het officiële leven. Bij de vrouwen binnen was het anders. We zaten toen samen en alle vrouwen deden hun hoofdhoek af en er was alleen nog schoonheid. Ik vind het prachtig dat die vrouwen hun schoonheid enkel tonen aan de man van wie ze houden. Echt waar, *it was beauty.*»

«In elk geval, ik denk dat mijn persoonlijkheid het moeilijk maakt voor mannen om macht over mij uit te oefenen. Alleen al de energie wanneer ik een kamer binnenkom is voldoende, denk ik. Met mijn manager is het net zo, we staan op dezelfde hoogte.»

Veto: In mei brengt u een nieuw album uit. Hoe zal het eruit zien?

Daulne: «Het album zal *Recreation* heten en het is een groot boek met klanken geworden, daarom sta ik ook op de cover met een groot boeket bloemen. Ik heb samengewerkt met een franse acteur, Vincent Cassel. We hebben een cover gemaakt van een liedje van Dalida. De grootste invloed voor dit album is Braziliaanse muziek geweest. Wat ik probeer te doen, neen, wat ik doe met de muziek is het publiek te laten reizen. Ik zie muziek als een parfum.»

Veto: Denkt u dat uw muziek een verschil kan maken?

Daulne: «Ja, dat denk ik wel. Mensen zien Zap Mama als een voorbeeld van wereldmuziek. Ook al is het geen directe humanitaire actie, de muziek is wel bekend over de hele wereld. Het is de muziek die mensen kan bewustmaken en aanzetten tot actie.»

vertellen ze een verhaal waarmee ze een geest creëren. Pijn wordt veroorzaakt door een kwade geest en die proberen ze te verdrijven met de geest van het verhaal. Veel zaken hebben een oorsprong in de psychologie. Verhalen kunnen veel doen. Daarom dacht ik dat zingen misschien een manier kan zijn om mensen te helpen zonder medicijnen of dokters.»

«De Afrikaanse mentaliteit is overigens ook helemaal anders. Hier heerst er een “*who do you think you are*” — mentaliteit. Mensen zien je snel als een dikke nek. In België zijn mensen vaak bang om een dikke nek te hebben en dat doet iets met je zelfvertrouwen. In Afrika gaat dat helemaal anders. Daar draait het net wel om waardigheid en *self-esteem*. Van die Afrikaanse vrouwen heb ik geleerd de schoonheid die in me zit, vrij te laten. Ik heb erg veel van hen geleerd en net daarom wil ik iets terugdoen.»

Veto: Bent u op een andere manier betrokken bij feminisme of vrouwenrechten?

Daulne: «Ik maak deel uit van een hulporganisatie. Zij zien mij als het gezicht van de Afro-Europese wereld. Alle leden van onze band zijn ook *mixed* in hun levensfilosofie.»

BRAZILIË

Veto: Is dat ook wat u in uw muziek probeert te doen? Afrikaanse invloeden mengen met meer Europese klanken?

Daulne: «Nee, ik probeer dat niet

«Ik ben bijvoorbeeld naar Brazilië geweest en ik heb mensen gevraagd om over liefde en hun manier van leven te praten. Ze vertelden me op hun Braziliaanse manier en ik werd overwelmd door hun schoonheid. Ik ben ervan overtuigd dat schoonheid niet aan één cultuur gebonden is. En dat is wat ik met Zap Mama wil doen en wil overbrengen: zappen van de ene cultuur naar de andere.»

«In mijn muziek probeer ik de boodschap wel verteerbaar over te brengen. Op het nieuwe album staat een liedje over Afrikaanse diamanten. Het klinkt heel leuk en up-beat en velen zullen denken dat ik iets wil zeggen over hoe mooi diamanten zijn. Maar als ze naar het verhaal luisteren, zullen ze ontdekken wat er aan de hand is en zullen ze zien hoe donker diamanten eigenlijk zijn. Ik probeer muziek te maken die licht is, maar die wel een boodschap heeft. Ik wil niet te hard en te militant klinken. *I am more Ghandi-style.*»

Veto: Probeert u mensen een boodschap mee te geven door de muziek lichter te maken?

Daulne: «Inderdaad. Ik probeer ook iedereen te bereiken. Mensen die naar een optreden komen, die weten vaak al veel over de problemen. Ik wil ook de onwetenden, de massa bereiken, zoals Erykah Badu. Haar songs klinken *funny*, maar ze heeft het wel over het leven in *ghettos.*»

QUEEN

Veto: Bent u daarom overgescha-